Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 4. Warszawa, dnia 31 marca 1933 r. **Rok XVI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 1 marca Nr. 13. Rok 1933.

Poz. 86. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7 lutego 1933 r. o wprowadzeniu w życie na niektórych obszarach Państwa ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym na buhajami.

Poz. 87. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 15 lutego 1933 r. w sprawie ustalenia stosunku procentowego młodocianych do ogółu zatrudnionych dorosłych robotników w hutach szklanych.

Poz. 88. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1933 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Pacław w powiecie dobromilskim, województwie lwowskiem.

Poz. 89. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform

Rolnych z dnia 24 lutego 1933 r. o dalszem zawieszeniu cła wywozowego od szmat, skrawków tkanin, starych: lin, powrozów i sznurków; skrawków papieru i makulatury.

Poz. 90. Oświadczenie Rządowe z dnia 10 lutego 1933 r. w sprawie złożenia przez Rumunję i Wenezuelę dokumentów ratyfikacyjnych konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach przewożonych na statkach, przyjętej jako projekt dnia 21 czerwca 1929 r. na XII sesji Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 91. Oświadczenie Rządowe z dnia 14 lutego 1933 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do porozumienia między Polską a Portugalją, dotyczącego wzajemnego uznawania okrętowych świadectw pomiarowych, podpisanego w Lizbonie, dnia 27 sierpnia 1930 r.

Poz. 92. Oświadczenie Rządowe z dnia 17 lutego 1932 r. w sprawie: I. zgłoszenia przez Polskę przystąpienia do porozumienia w sprawie ułatwień marynarzom handlowym leczenia chorób wenerycznych, wraz z protokółem podpisania, podpisanych w Brukseli dnia 1 grudnia 1924 r.; II. złożenia dokumentów ratyfikacyjnych i zgłoszenia przystąpienia przez niektóre Państwa do powyższego porozumienia.

z 8 marca Nr. 14 Rok 1933

Poz. 93. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1933 r. w sprawie przywozu na obszar Rzeczypospolitej Polskiej towarów zagranicznych, wprowadzonych na obszar Wolnego Miasta Gdańska w ramach kontyngentów gdańskich na zasadzie art. 212 ust. 3 umowy, podpisanej dnia 24 października 1921 r. pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem.

Poz. 94. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1933 r. o obniżeniu kar za zwłokę przy egzekucjach należności pieniężnych w postępowaniu przymusowem w administracji.

Na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) zarządza się co następuje:

§ 1. Kary za zwłokę, pobierane od należności pieniężnych w trybie art. 53 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342), obniża się do 1% miesięcznie.

§ 2. Postanowienie § 1 nie dotyczy należności specjalnych, od których kary za zwłokę określają inne rozporządzenia Rady Ministrów wydane na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu przymusowem w administracji.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. w sprawie obniżenia kar za zwłokę przy egzekucjach należności pieniężnych w postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 133).

Poz. 95. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1933 r. o przyłączeniu gminy wiejskiej Dryszczów z powiatu rohatyńskiego w województwie stanisławowskiem do powiatu podhajeckiego w województwie tarnopolskiem.

Poz. 96. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1933 r. w sprawie uposażenia nadterminowych wojska.

Poz. 97. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 20 lutego 1933 r. o wycofaniu z obiegu niektórych pocztowych znaczków opłaty.

Poz. 98. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1933 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 września 1932 r. o odstąpieniu gminie miasta Poznania gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

z 9 marca Nr. 15 Rok 1933

Poz. 99. Umowy Światowego Związku Pocztowego: Światowa Konwencja Pocztowa, Porozumienie o listach i pudełkach z podaną wartością, Porozumienie o paczkach pocztowych, Porozumienie o przekazach pocztowych, Porozumienie o pocztowych przelewach pieniężnych, Porozumienie o zleceniach pocztowych, Porozumienie o prenumeracie czasopism i wydawnictw perjodycznych, podpisane w Londynie, dnia 28 czerwca 1929 r.

Poz. 100. Oświadczenie Rządowe z dnia 6 sierpnia 1932 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych umów Światowego Związku Pocztowego, podpisanych w Londynie dnia 28 czerwca 1929 r. wraz z odnośnemi regulaminami wykonawczemi.

z 15 marca Nr. 16 Rok 1933

Poz. 101. Ustawa z dnia 15 grudnia 1932 r. w sprawie ratyfikacji konwencji o ograniczeniu fabrykacji i o uregulowaniu podziału środków odurzających oraz protokółu podpisania, podpisanych w Genewie dnia 13 lipca 1931 r.

Poz. 102. Ustawa z dnia 15 grudnia 1932 r. w sprawie ratyfikacji konwencji pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Belgijskiem, mającej na celu ustanowienie wzajemności pomiędzy Polską a Belgją w zakresie udzielania korzyści, wynikających z ustawodawstwa obydwóch państw, dotyczącego emerytur górniczych, podpisanej wraz z protokółem podpisania w Brukseli dnia 7 listopada 1931 r.

Poz. 103. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o zamianie parcel, będących własnością Skarbu Państwa, położonych w Gdańsku, na parcele, należące do Wolnego Miasta Gdańska.

Poz. 104. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o zatwierdzeniu umowy, zawartej między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem w sprawie ochrony i pomocy prawnej w dziedzinie podatków, podpisanej w Gdańsku dnia 17 marca 1924 r.

Poz. 105. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o zatwierdzeniu umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem w sprawie zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków bezpośrednich, podpisanej w Gdańsku dnia 29 maja 1929 r.

Poz. 106. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. w sprawie zatwierdzenia układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie danin na przypadek śmierci, podpisanego w Gdańsku dnia 29 maja 1929 r.

Poz. 107. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. w sprawie zatwierdzenia układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego), podpisanego w Gdańsku dnia 29 maja 1929 r.

Poz. 108. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o kierowaniu robotami budowlanemi i sporządzaniu projektów (planów) tych robót na obszarze m. Gdyni.

Poz. 109. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 lutego 1933 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 110. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1933 r. o ustaleniu ceny spirytusu na cele domowo-lecznicze.

z 20 marca Nr. 17 Rok 1933

Poz. 111. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości państwowych, będących w zarządzie państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Poz. 112. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o poborze rekruta w 1933 r.

Poz. 113. Międzynarodowa konwencja sanitarna, podpisana w Paryżu dnia 17 stycznia 1912 r.

Poz. 114. Oświadczenie rządowe z dnia 15 grudnia 1932 r. w sprawie przystąpienia Polski i innych państw do międzynarodowej konwencji sanitarnej, podpisanej w Paryżu dnia 17 stycznia 1912 r.

Poz. 115. Międzynarodowa konwencja sanitarna, podpisana w Paryżu dnia 21 czerwca 1926 r.

Poz. 116. Oświadczenie rządowe z dnia 13 października 1932 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji sanitarnej, podpisanej w Paryżu dnia 21 czerwca 1926 r., wraz z załącznikiem, protokółem podpisania, oraz protokółem IX posiedzenia międzynarodowej konferencji sanitarnej w Paryżu z tegoż dnia.

z 21 marca Nr. 18 Rok 1933

Nr. 117. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 18 marca 1925 r. o izbach morskich.

Poz. 118. Ustawa z dnia 25 stycznia 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych.

Poz. 119. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o sprzedaży gruntu państwowego w gminie Młociny w powiecie warszawskim.

Poz. 120. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 marca 1933 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 121. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 28 lutego 1933 r. o przesyłaniu egzemplarzy czasopism i wydawnictw perjodycznych z ubiegłych okresów prenumeraty.

Poz. 122. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 28 lutego 1933 r. w sprawie uzupełnienia taryfy pocztowej.

Poz. 123. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dnia 6 marca 1933 r. w sprawie prowadzenia rejestru handlowego dla państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Poz. 124. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 marca 1933 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich.

Poz. 125. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 marca 1933 r. o uregulowaniu cen węgla w sprzedaży z kopalń na rynek krajowy.

Poz. 126. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 marca 1933 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 22 lutego 1933 r. w sprawie przywozu na obszar Rzeczypospolitej Polskiej towarów zagranicznych, wprowadzonych na obszar Wolnego Miasta Gdańska w ramach kontyngentów gdańskich.

z 24 marca Nr. 19 Rok 1933

Poz. 127. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego.

Art. 1. (1) Rada Ministrów ustala w drodze rozporządzeń sposoby i warunki udzielania zamówień na dostawy i roboty oraz przyjmowania dokonanych dostaw i robót dla Skarbu Państwa, samorządu terytorjalnego, instytucyj prawa publicznego, zakładów i przedsiębiorstw państwowych, tudzież dla zakładów i funduszów, przez Państwo zarządzanych, z wyłączeniem monopoli państwowych i tych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i górniczych, które zostały wydzielone z ogólnej administacji państwowej i uznane za przedsiębiorstwa, posiadające samoistną osobowość prawną, w drodze rozpo-

rządzeń Rady Ministrów, wydanych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 marca 1927 r. o wydzielaniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych przemysłowych, handlowych i górniczych oraz o ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195).

(2) Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzeń specjalne przepisy, normujące warunki dostaw i robót w monopolach i przedsiębiorstwach państwowych, posiadających samoistną osobowość prawną.

(3) W granicach upoważnień, ustalonych rozporządzeniami Rady Ministrów, poszczególni ministrowie w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu będą mogli wydawać szczegółowe przepisy o dostawach i robotach dla podległych im działów administracji państwowej oraz instytucyj, będących pod ich nadzorem. Dla administracji ogólnej i samorządu terytorjalnego przepisy takie wydawać może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, tudzież z innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 2. (1) Dostawy i roboty, objęte art. 1 niniejszej ustawy, powinny być z reguły wykonywane przez przedsiębiorstwa krajowe, mające siedziby w kraju, albo przez przedsiębiorstwa zagraniczne, posiadające w odpowiedniej wysokości wydzielony kapitał w kraju, dopuszczone do działalności i zarejestrowane w kraju.

(2) Dostawy i roboty powinny być wykonywane przy użyciu sił krajowych i surowców oraz wszelkich wyrobów pochodzenia krajowego, względnie, o ile ich produkcja w kraju jest niewystarczająca, z użyciem tych surowców i wyrobów w takim stopniu, aby produkcja ich została całkowicie wykorzystana. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych ustalą w drodze rozporządzeń obowiązek wykonywania zamówień tylko z surowców i wszelkich wyrobów krajowego pochodzenia, względnie wysokość obowiązującej domieszki surowców krajowych.

Art. 3. Wszelkie dotychczasowe przepisy prawne o dostawach i robotach dla Skarbu Państwa, samorządu terytorjalnego, instytucyj prawa publicznego, zakładów i przedsiębiorstw państwowych, nie wydzielonych z ogólnej administracji państwowej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. o wydzielaniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych przemysłowych, handlowych i górniczych oraz o ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195), tudzież dla zakładów i funduszów, przez Państwo zarządzanych,—tracą moc obowiązującą w terminie, ustalonym w rozporządzeniu Rady Ministrów, wydanem na podstawie art. 1 ust. 1.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej poruczа się Ministrowi Przemysłu i Handlu i innym ministrom każdemu we własnym zakresie działania.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 128. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mlekiem i jego przetworami.

Na podstawie art. 8 punkty a), b), d), e), g), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) oraz art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają:

1) mleko i jego przetwory, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu;

2) obory, produkujące mleko, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu;

3) pomieszczenia, przeznaczone do przechowywania oraz przygotowania mleka do sprzedaży lub innego obiegu, oraz pomieszczenia do hurtowej sprzedaży mleka;

4) wytwórnie, w których odbywa się przeróbka mleka na przetwory mleczne, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu;

5) sklepy, w których odbywa się sprzedaż mleka i jego przetworów, oraz handel okrężny temi produktami;

6) wszelkie naczynia i przyrządy, używane do mleka i jego przetworów, przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu.

§ 2. (1) Przez nazwę „mleko" bez określenia gatunku zwierzęcia, od którego pochodzi, rozumie się mleko krowie.

(2) Mleko, otrzymane od innych zwierząt (kozy, owce, klacze), sprzedawać wolno tylko pod właściwą nazwą.

(3) Do obiegu handlowego dopuszcza się mleko:

1) a) pełne,
   b) pełne wyborowe,

2) chude.

(4) Mleko „pełne" i „pełne wyborowe" jest to mleko, uzyskane po zupełnem wydojeniu krów, do którego nic nie dodano i z którego nic nie odjęto.

(5) Mleko „pełne", przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu, powinno zawierać tłuszczu conajmniej 3%. Mleko „pełne", zawierające tłuszczu mniej niż 3%, może być dopuszczone do sprzedaży lub innego obiegu jako „pełne" ze spe-

cjalnem oznaczeniem mniejszej zawartości tłuszczu, o ile ta niższa zawartość tłuszczu wynika z warunków naturalnych (np. rasa bydła, rodzaj paszy). Celem stwierdzenia, że zawartość tłuszczu w mleku poniżej 3% wynika z warunków naturalnych, może być w każdym przypadku na życzenie i koszt sprzedawcy względnie wytwórcy przeprowadzona przez władze lub organa dozoru próba oborowa.

Postanowienie co do procentowej zawartości tłuszczu w mleku nie dotyczy takiego mleka, które jest dostarczane z miejsca produkcji bezpośrednio do wytwórni na przeróbkę pod warunkiem, że przewożący lub przenoszący mleko na żądanie władzy lub organu dozoru udowodni, iż wieziona względnie niesiona ilość mleka (liczba litrów) jest dostarczana do wytwórni przez danego producenta.

(6) Mleko „pełne wyborowe“ jest to mleko pełne:

a) pochodzące z obór, pozostających pod stałym nadzorem weterynaryjnym i utrzymywanych we wzorowej czystości;
b) przechowywane stale w temperaturze poniżej 12⁰;
c) zawierające co najmniej 3,2% tłuszczu;
d) zawierające zanieczyszczeń najwyżej 1 miligram w jednym centymetrze sześciennym;
e) zawierające najwyżej 250,000 bakteryj w jednym centymetrze sześciennym;
f) sprzedawane tylko w butelkach, zamkniętych kapslem, z oznaczeniem na etykietach daty udoju.

(7) Mleko ‚chude“ jest to mleko, z którego odciągnięto tłuszcz częściowo lub całkowicie.

(8) Z mleka, przeznaczonego do sprzedaży lub innego obiegu jako pełne, zawierającego tłuszczu więcej niż wskazuje przepisana minimalna norma, tłuszcz nie może być odciągany.

§ 3. Przez nazwę „przetwory mleczne“ rozumie się: mleko kwaśne (zsiadłe), śmietanę, śmietankę, twaróg, ser, masło, kefir, yoghurt, kumys, mleko sterylizowane, homogenizowane, pasteryzowane, zgęszczone (kondensowane), w proszku i t. p.

§ 4. (1) Przez nazwę „mleko kwaśne“ (zsiadłe) rozumie się produkt, otrzymany z mleka, poddanego fermentacji kwasu mlekowego samorzutnie lub z pomocą czystych kultur.

(2) Mleko kwaśne (zsiadłe) powinno odpowiadać warunkom, wymaganym dla mleka wogóle (§§ 2, 18 ust. 3, 21 ust. 1).

(3) Przez nazwę „śmietanka“, „śmietana“ rozumie się górną warstwę, zebraną z mleka (słodkiego lub kwaśnego), względnie odciągniętą z niego z pomocą wirówki.

(4) Śmietanka zwykła powinna zawierać tłuszczu co najmniej 10%, śmietanka kremowa — 35%.

(5) Śmietana powinna zawierać tłuszczu co najmniej 22%.

§ 5. (1) Przez nazwę „mleko przegotowane“ rozumie się mleko, poddane kilkakrotnemu wrzeniu.

(2) Przez nazwę „mleko sterylizowane“ rozumie się mleko, pozbawione żywych drobnoustrojów i ich zarodników (przetrwalników) działaniem wysokiej ciepłoty.

(3) Przez nazwę „mleko pasteryzowane“ rozumie się mleko, pozbawione drobnoustrojów z wyjątkiem zarodników (przetrwalników) działaniem wysokiej ciepłoty i bezpośrednio potem ochłodzone. Mleka pasteryzowanego nie wolno sprzedawać jako takiego po upływie 24 godzin od chwili dokonania pasteryzacji; o ile zaś mleko to jest przechowywane w chłodni (lodowni) w odpowiednio niskiej temperaturze, to czas ten może być przedłużony do 36 godzin.

(4) Przez nazwę „mleko (śmietanka) homogenizowane“ rozumie się mleko (śmietankę), w którem kuleczki tłuszczu rozbite są w ten sposób, że tworzą one trwałą emulsję, z której tłuszcz już się sam wydzielić nie może.

(5) Przez nazwę „mleko zgęszczone“ (kondensowane) rozumie się mleko zgęszczone w próżni przy niskiej ciepłocie, z dodatkiem cukru lub bez.

(6) Przez nazwę „mleko w proszku“ rozumie się mleko, zgęszczone do tego stopnia, że zawartość w nim wody wynosi nie więcej, niż 8%.

(7) Przez nazwę „kefir“, „yoghurt“ rozumie się produkt, otrzymany z mleka pełnego lub chudego, poddanego fermentacji swoistej; przez nazwę „kumys“ — produkt, otrzymany z mleka klaczy, poddanego również fermentacji swoistej.

(8) Poza cukrem oraz swoistemi dla każdego z tych produktów fermentami inne domieszki do tych produktów są wzbronione.

§ 6. (1) Przez nazwę „masło“ rozumie się produkt tłuszczowy, otrzymany w drodze mechanicznych czynności z mleka wyłącznie krowiego.

(2) Nazwę „masło“ zastrzega się wyłącznie dla tego jedynie produktu.

(3) Zawartość tłuszczu w maśle powinna wynosić co najmniej 82%. Zawartość wody w maśle powinna wynosić najwyżej 16%. Zawartość soli kuchennej w maśle solonem powinna wynosić najwyżej 3%. Kwasota w maśle niesolonem (metoda Kötstorfera) powinna wynosić najwyżej 5⁰.

(4) Masło topione powinno zawierać wody najwyżej ślady.

(5) Masło solone topione powinno zawierać soli najwyżej 5%.

(6) Masło solone powinna być w sprzedaży odpowiednio oznaczone (deklarowane).

(7) Maślanka jest to płyn mleczny, pozostały po wyrobie masła.

§ 7. (1) Przez nazwę „ser“ rozumie się produkt, otrzymany z mleka lub śmietanki przez wydzielenie z nich części stałych w drodze kwaśnienia naturalnego, względnie działania fermentu podpuszczkowego.

(2) Ser twarogowy może zawierać wody najwyżej 65%.

Ser śmietankowy w substancji suchej winien zawierać tłuszczu co najmniej . . 50%

Ser tłusty w substancji suchej winien zawierać tłuszczu co najmniej 40%

Ser półtłusty w substancji suchej winien zawierać tłuszczu co najmniej . . . 20%

Ser chudy w substancji suchej winien zawierać tłuszczu co najmniej . . . 10%

(3) Sery, otrzymane z mleka innych zwierząt, i sery gatunkowe (Ementaler, holenderski i t. p.), powinny być w sprzedaży odpowiednio oznaczone.

(4) Sery twarde powinny posiadać na opakowaniu względnie na etykiecie oznaczenie procentowej zawartości tłuszczu w suchej masie.

§ 8. Zabrania się sprzedaży i innego wprowadzania w obieg mleka i przetworów mlecznych, szkodliwych dla zdrowia, zepsutych, podrobionych, sfałszowanych, fałszywie oznaczonych, w szczególności:

a) mleka:

1) pochodzącego od krów chorych;

2) mleka (siary) od krów w ostatnich dniach przed ocieleniem i w pierwszych dniach po ocieleniu;

3) zanieczyszczonego, dającego widoczny osad, zawierającego bakterje chorobotwórcze, oraz zawierającego w ilości mleka mniejszej niż 1 cm^3 laseczniki okrężnicy;

4) o nienormalnem zabarwieniu, smaku, zapachu i konsystencji;

5) wykazującego zwiększoną kwasotę, a zatem niewytrzymującego próby gotowania, o ile o tem nie uprzedzono nabywcy.

6) zawierającego jakiekolwiek domieszki, choćby dla zdrowia nieszkodliwe (np. wodę, lód), oraz środki konserwujące lub barwiące;

7) zawierającego tłuszczu mniej niż 3%, a puszczanego do sprzedaży lub innego obiegu bez właściwego oznaczenia (§ 21);

b) przetworów mlecznych:

1) mechanicznie zanieczyszczonych;

2) o wyglądzie nieprawidłowym;

3) o smaku i zapachu nienaturalnym;

4) zawierających obce tłuszcze;

5) zawierających środki konserwujące, z wyjątkiem soli kuchennej;

6) zawierających domieszkę ciał, zmieniających normalny skład przetworów lub zwiększających ich wagę, względnie maskujących zły ich gatunek;

7) barwionych barwnikami niedozwolonemi.

Rozdział II.

Miejsca produkcji mleka i jego przetworów, przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu.

§ 9. Sprawę budowy obór oraz warunki techniczne i sanitarne, jakim powinny odpowiadać obory, określa rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202).

§ 10. (1) Obory, produkujące mleko do sprzedaży lub innego obiegu, powinny być widne, należycie przewietrzane i zaopatrzone w nieprzepuszczalne podłogi, lub co najmniej w klepiska, oraz w ścieki z odpowiednim spadkiem. Obory te, jak również żłoby i naczynia do pojenia krów powinny być utrzymywane w należytej czystości i porządku. Ściany, pułap i żłoby bielone w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak, niż 2 razy do roku.

(2) Krowy w oborach należy utrzymywać we wzorowej czystości. Na podściółkę używać należy materjału czystego, łatwo wchłaniającego wydaliny. Do pojenia krów w oborach, do mycia naczyń, używanych do tego celu i do mycia żłobów należy używać jedynie wody, dobrej do picia dla ludzi.

(3) W gminach miejskich, uzdrowiskach, posiadających charakter użyteczności publicznej, oraz w uzdrowiskach, osadach fabrycznych i ośrodkach robotniczych w razie rozciągnięcia na nie przepisów budowlanych dla gmin miejskich (art. 414 i 415 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) obornika (nawozu) nie wolno przetrzymywać w oborach, produkujących mleko, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu.

§ 11. (1) Dojenie powinno odbywać się w sposób, zabezpieczający mleko przed zanieczyszczeniem. Wymiona i strzyki należy przed dojeniem wymyć ciepłą wodą, dokładnie i czysto osuszyć. Dojarki (dojarze) powinny przed udojem wymyć starannie ręce wodą ciepłą, mydłem i szczotką. Mleko z pierwszych pociągnięć strzyków powinno być zdojone do oddzielnego naczynia i wyłączone od używania go na pokarm dla ludzi.

(2) Aparaty do mechanicznego dojenia po każdem użyciu powinny być dokładnie oczyszczone i zawsze utrzymywane we wzorowej czystości.

(3) Mleko po udoju powinno być bezzwłocznie przecedzone i ochłodzone. Chłodzenie i przetrzymywanie mleka w oborze jest wzbronione.

§ 12. (1) Pomieszczenia, przeznaczone do przechowywania oraz przygotowania mleka do sprzedaży lub innego obiegu oraz pomieszczenia do hurtowej sprzedaży mleka powinny być całkowicie izolowane od ustępów, obór, stajen, chlewów, śmietników i gnojowisk.

(2) Pomieszczenia te nie mogą również łączyć się bezpośrednio z mieszkaniem lub służyć za miejsce zamieszkania lub wypoczynku. Muszą one być widne, chłodne, suche, należycie przewietrzane, mieć szczelną podłogę nieprzepuszczalną. Ściany gładko wyprawione, malowane jasną farbą olejną lub bielone i opatrzone do wysokości co najmniej 2 metrów jasną lamperją olejną, względnie z materjału, dającego się łatwo myć. Pomieszczenia te powinny być zaopatrzone w dobrą do picia dla ludzi wodę, w urządzenia z wodą bieżącą do mycia naczyń, mydło i ręcznik do mycia rąk, oraz w spluwaczki wodne.

(3) Okna otwierane powinny być w porze letniej zabezpieczone gęstemi siatkami drucianemi.

(4) Pomieszczenia te powinny być zaopatrzone w ścieki, odprowadzone na 5 metrów conajmniej krytym kanałem względnie przyłączone wprost do kanalizacji.

(5) Pomieszczenia powinny być utrzymywane we wzorowej czystości, a mleko zabezpieczone przed wszelkiem zanieczyszczeniem.

(6) Nie wolno w nich trzymać ani wprowadzać do nich żadnych zwierząt domowych.

§ 13. (1) Wytwórnie, t. j. pomieszczenia, w których odbywa się przeróbka mleka na przetwory mleczne, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu, nie mogą mieścić się w suterenach. Powinny być one położone w odległości co najmniej 5 mtr. od ustępów ogólnych skanalizowanych, zaś od obór, stajen, chlewów, śmietników, gnojowisk i ustępów nieskanalizowanych w odległości co najmniej 10 mtr. Postanowienie o suterenach nie ma zastosowania do wytwórni, które są umieszczone w budynku, przystosowanym specjalnie do wyrobu przetworów mlecznych i zagłębionym w ziemi celem uniknięcia insolacji, o ile inne warunki nie staną temu na przeszkodzie.

(2) Lokal wytwórni powinien składać się co najmniej z 3 izb, z których jedna w szczególności powinna być przeznaczona do mycia naczyń i zaopatrzona w zlew. W izbie tej może być pomieszczony kocioł. Do śmietankarni, jako filji wytwórni, postanowienie, wymagające 3 izb, nie ma zastosowania.

(3) Wytwórnie, przerabiające mleko na przetwory mleczne, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu, powinny posiadać urządzenia do przechowywania zapasów mleka i jego przetworów w chłodzie (chłodnie, lodownie), względnie pomieszczenia (piwnice) czyste, suche, przewiewne, z nieprzepuszczalną podłogą lub co najmniej klepiskiem. Przechowywane w nich produkty powinny być zabezpieczone przed wszelkiem zanieczyszczeniem lub zakażeniem, w szczególności przez owady, zwierzęta i t. p.

(4) Postanowienia § 12 ust. 2—6, § 20 i 21 mają odpowiednie zastosowanie w wytwórniach przetworów mlecznych, przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia. Wszelkie czynności, związane z przeróbką mleka, powinny być wykonywane z zabezpieczeniem mleka i jego przetworów przed zanieczyszczeniem.

(5) Postanowienia ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu oraz § 12 ust. 1, 2, 4 nie mają zastosowania do wytwórni przetworów mlecznych: mleka kwaśnego, śmietanki, śmietany, twarogu, masła i sera, produkowanych z ilości dziennej mleka, nieprzewyższającej 200 litrów mleka, o ile mleko to pochodzi z obory, pozostającej w łączności z gospodarstwem rolnem wytwórcy. Wytwórnie te powinny być jednak widne, suche, należycie przewietrzane, mieć suchą, nieprzepuszczalną podłogę lub co najmniej klepisko, ściany bielone, powinny mieć dostateczny zapas dobrej do picia dla ludzi wody, do mycia naczyń i rąk, oraz mydło i ręcznik.

Rozdział III.

Sprzedaż i inne wprowadzenie w obieg mleka i jego przetworów.

§ 14. (1) Mleko, przeznaczone do przewozu, powinno być należycie ochłodzone. Naczynia z mlekiem, przeznaczonem do sprzedaży lub innego obiegu, powinny być podczas przewozu i przenoszenia szczelnie zamykane pokrywami, zabezpieczającemi mleko od zanieczyszczenia i zaopatrzone wyraźnie w nazwisko i adres właściciela mleka.

(2) Naczynia z mlekiem, przeznaczonem do sprzedaży lub innego obiegu, podczas przewozu w wagonach towarowych i bagażowych oraz samochodami ciężarowemi, powinny być ponadto oplombowane. To samo dotyczy naczyń z mlekiem, przewożonem innemi środkami, o ile ilość przewożonego jednorazowo mleka przekracza 30 litrów.

(3) Zabrania się przykrywania naczyń i uszczelniania przykryw materjałami, mogącemi mleko zanieczyścić (np. druki lub makulatura, słoma, siano, szmaty i t. p.), zarówno jak używania takich pierścieni gumowych, które zawierają związki metali, szkodliwych dla zdrowia, w szczególności szkodliwe zanieczyszczenia ponad 1%. Pierścienie gumowe powinny być przed każdem użyciem starannie wymyte.

(4) Wozy, samochody, używane do przewożenia mleka i jego przetworów, powinny być utrzymane w czystości. Na wozach, samochodach z mlekiem i przetworami mlecznemi lub z naczyniami do tych produktów zabrania się przewożenia osób chorych, zwierząt, szmat, śmieci, odpadków kuchennych i t. p., mogących mleko względnie naczynia do mleka zanieczyścić.

§ 15. (1) Mleko i jego przetwory, przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu, powinny być zabezpieczone od wszelkich zanieczyszczeń i zakażeń (kurz, owady i t. p.) oraz przechowywane w miejscu, zabezpieczonem przed działaniem promieni słonecznych; w szczególności mleko (śmietana, śmietanka) powinno być przechowywane w naczyniach nakrytych. Miejsca sprzedaży mleka i jego przetworów powinny być odgrodzone od kupujących.

(2) Sklepy, w których odbywa się sprzedaż mleka i jego przetworów, powinny odpowiadać przepisom § 12 ust. 2, 3, 5 oraz przepisom § 13 ust. 1 i 3.

(3) W sklepach z mlekiem i jego przetworami nie wolno trzymać takich produktów, które mogą ujemnie wpłynąć na mleko i jego przetwory.

(4) W sklepach spożywczych, w których handel mlekiem i jego przetworami stanowi dodatkową część przedsiębiorstwa, powinno być przeznaczone dla tych produktów oddzielne miejsce zdala od innych produktów spożywczych, zaś mleko może być sprzedawane tylko w naczyniach zamkniętych (butelki).

(5) W sklepach, w których odbywa się sprzedaż mleka i jego przetworów, nie wolno trzymać zwierząt domowych. Na drzwiach tych skle-

pów powinien być wywieszony wyraźny napis: „wprowadzanie psów jest wzbronione".

(6) Do zawijania masła, sera i t. p. należy używać czystego papieru pergaminowego, woskowanego lub celuloidowego, pozatem dla sera można używać papieru aluminjowego lub cynfolji, niezawierającej ołowiu. Zawijanie masła, sera w szmaty jest wzbronione.

§ 16. (1) W rozumieniu niniejszego rozporządzenia handlem okrężnym mleka i jego przetworów jest sprzedaż mleka i jego przetworów:
a) z dostawą do mieszkań;
b) na targach, placach i ulicach.

(2) Sprzedaż mleka i śmietanki z dostawą do mieszkań jest dozwolone tylko w oddzielnych naczyniach zamkniętych, zabezpieczających mleko (śmietankę) od zanieczyszczeń i zaopatrzonych w wyraźny, niedający się usunąć napis, zawierający imię, nazwisko i adres właściciela mleka.

(3) Sprzedaż mleka i śmietanki na targach, placach i ulicach jest dozwolona tylko z naczyń zamkniętych, zaopatrzonych w krany (wózków zaopatrzonych w krany). Na naczyniach powinien być umieszczony wyraźny, niedający się zmyć napis, zawierający imię, nazwisko i adres właściciela mleka.

(4) Do sprzedaży mleka i jego przetworów na targach i placach właściwe władze określą miejsca specjalnie do tego celu przystosowane.

(5) Sprzedaż mleka i jego przetworów na podwórzach, w bramach, sieniach i t. p. jest niedozwolona.

(6) Przepisy § 14 ust. 1, 3, 4, § 15 ust. 6 i § 17 mają odpowiednie zastosowanie przy sprzedaży mleka i jego przetworów w handlu okrężnym.

§ 17. W przypadkach, w których mleko jest sprzedawane nie bezpośrednio w naczyniu, oplombowanem przez wytwórcę, sprzedawca jest odpowiedzialny również i za to, czy mleko odpowiada oznaczeniu, pod którem jest sprzedawane.

Rozdział IV.

Oznaczanie przetworów mlecznych.

§ 18. (1) Przetwory mleczne, znajdujące się w sprzedaży lub w innym obiegu w opakowaniu, powinny mieć umieszczone na etykietach: nazwę, gatunek produktu, firmę przedsiębiorstwa produkującego lub opakowującego i jego siedzibę.. Nazwa produktu powinna odpowiadać jego gatunkowi lub produktowi, z którego został wytworzony.

(2) Na butelkach z kefirem, yoghurtem, kumysem, oraz mlekiem pasteryzowanem i mlekiem homogenizowanem musi być pozatem umieszczona data ich przyrządzenia.

(3) Przetwory wytworzone z mleka chudego lub z mleka innego, niż krowie, powinny być odpowiednio oznaczone.

Rozdział V.

Naczynia i przyrządy do mleka i jego przetworów, przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu.

§ 19. (1) Wszelkie naczynia i przyrządy do mleka i jego przetworów, mianowicie: szkopki, kubełki, konwie, kadzie, cedzidła (sita), chłodniki, mieszadła, czerpaki, miary, mechaniczne aparaty do dojenia, automatyczne przyrządy do odmierzania mleka, wirówki do odciągania śmietanki oraz wszystkie przyrządy i naczynia, w których odbywa się przetwarzanie, przechowywanie i sprzedaż mleka i jego przetworów, powinny być wykonane tylko z takiego materjału, który w zetknięciu z mlekiem i jego przetworami nie zmienia ich własności.

(2) Naczynia metalowe, oprócz aluminjowych, powinny być dokładnie ocynowane (pobielone) lub emaljowane. Pobiała wewnętrzna tych naczyń nie może zawierać zanieczyszczeń powyżej 1%. To samo dotyczy części metalowych w przyrządach do dojenia i do odmierzania mleka.

(3) Naczynia kamienne, gliniane i emaljowane winny mieć polewę, względnie emalję równo wypaloną i nieuszkodzoną.

(4) Polewa naczyń kamiennych i glinianych oraz emalja naczyń metalowych nie mogą zawierać cynku, antymonu, arsenu; ołowiu zaś może zawierać jedynie taką ilość, która nie zaczynia ołowiem 4% roztworu kwasu octowego po $^1/_2$-godzinnem gotowaniu.

(5) Zabrania się używania do mleka i jego przetworów naczyń oraz przyrządów: zardzewiałych, z uszkodzoną polewą, pobiałą, emalją.

(6) Naczynia drewniane nie mogą być używane do przechowywania i przewozu mleka.

(7) Butelki do mleka powinny być z jasnego przezroczystego szkła i zaraz po napełnieniu ich mlekiem szczelnie zamykane; o ile nie mają mechanicznych zamknięć, powinny być korkowane nowemi korkami, wyjałowionemi przez gotowanie, względnie zamykane kapslami lub krążkami tekturowemi. Kapsle metalowe nie mogą zawierać zanieczyszczeń powyżej 1%. Kapsle i krążki powinny być po jednorazowem użyciu niszczone.

(8) Naczynia do mleka zgęszczonego, względnie mleka w proszku powinny odpowiadać przepisom, wyszczególnionym w ust. 1, 2 i 5 niniejszego paragrafu.

§ 20. (1) Wszelkie naczynia i przyrządy, używane przy dojeniu, cedzeniu, chłodzeniu, odmierzaniu, przechowywaniu, przewożeniu i sprzedaży mleka, powinny być utrzymywane w bezwzględnej czystości; w tym celu powinny być po każdem użyciu wyparzone lub myte wodą gorącą z dodatkiem sody lub mleka wapiennego, następnie płókane czystą wodą, wywietrzane i wysuszane. Do mycia można używać jedynie wody dobrej do picia dla ludzi.

(2) Używanie śrutu ołowianego do mycia butelek jest wzbronione.

(3) Naczynia do mleka powinny mieć szczelnie przylegające pokrywy i, z wyjątkiem butelek, szerokie otwory, umożliwiające dokładne mycie.

(4) Czerpaki i mieszadła do odmierzania i mieszania mleka powinny być zaopatrzone w długie rączki.

(5) Naczynia, przeznaczone do mleka, nie powinny być używane do innych celów.

§ 21. (1) Naczynia, używane do przewozu, do przechowywania w miejscach sprzedaży oraz do sprzedaży lub innego obiegu mleka pełnego, zawierającego tłuszczu mniej niż 3%, mleka chudego lub mleka innych zwierząt (kozie, owcze, klaczy), powinny mieć wyraźne i widoczne napisy, określające gatunek zawartego w nich produktu.

(2) Napisy te powinny być wytłoczone na tabliczkach metalowych, stale przytwierdzonych do naczyń, lub wymalowane wprost na naczyniach farbą, niedającą się zmyć.

(3) Naczynia z mlekiem pełnem, zawierającem tłuszczu mniej niż 3%, powinny mieć napis, zawierający wyrazy „mleko pełne" oraz określający odsetek tłuszczu, zawartego w mleku. Na butelkach z takiem mlekiem napis ten powinien być umieszczany na etykietach.

(4) Naczynia z mlekiem chudem powinny mieć prócz wyraźnego napisu „chude mleko" pas w górnej części nazewnątrz, wymalowany niebieską olejną farbą, co najmniej 3 cm szerokości, całkowicie okalający naczynie. Pas ten szerokości 1 cm na butelkach z takiem mlekiem oraz napis „chude mleko" mogą być umieszczane na etykietach.

(5) Naczynia z mlekiem gotowanem powinny być w sprzedaży odpowiednio oznaczone.

(6) Mleko wprowadzone do obiegu bez specjalnego oznaczenia uznaje się za mleko pełne o zawartości tłuszczu co najmniej 3%.

Rozdział VI.

Przepisy dla personelu, zajętego przy mleku i jego przetworach.

§ 22. (1) Przy udoju mleka, rozlewaniu, przechowywaniu, przewozie i sprzedaży mleka i jego przetworów, przeznaczonych do sprzedaży lub innego obiegu, oraz przy wyrobie przetworów mlecznych mogą być zatrudnione tylko osoby zdrowe, w szczególności niedotknięte ostrą chorobą zakaźną lub gruźlicą w postaci, niebezpiecznej dla otoczenia, chorobą skórną zaraźliwą lub wzbudzającą wstręt, oraz niestykające się z zakaźnie chorymi.

(2) W razie wystąpienia objawów choroby zakaźnej oraz stwierdzenia nosicielstwa zarazków chorobotwórczych u osób, zatrudnionych czynnościami przy mleku i jego przetworach, właściciel przedsiębiorstwa jest obowiązany usunąć osobę chorą od pełnienia tych czynności.

(3) Osoby, wymienione w ustępie 1 niniejszego paragrafu, obowiązane są mieć czystą odzież i przestrzegać wzorowej czystości przy pracy. Osoby, zajęte przy udoju mleka, rozlewaniu i przechowywaniu mleka i jego przetworów, powinny ponadto nosić przy pracy czyste fartuchy i czapki lub chustki.

Rozdział VII.

Postanowienia końcowe.

§ 23. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do mleka i jego przetworów, sprowadzanych z zagranicy i z obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje.

§ 24. Postanowienia niniejszego rozporządzenia, dotyczące poszczególnych miejsc produkcji i sprzedaży mleka i jego przetworów, powinny być wywieszone na widocznem miejscu w pomieszczeniach, wyszczególnionych w § 1 pkt. 3, 4, 5.

§ 25. (1) Wytwórnie przetworów mlecznych (§ 13), sklepy oraz pomieszczenia do hurtowego handlu mlekiem, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, powinny być dostosowane do postanowień tego rozporządzenia w ciągu 9 miesięcy od dnia jego wejścia w życie z wyjątkami wskazanemi w § 26, w przeciwnym razie ulegną one zamknięciu.

§ 26. (1) Terminy wykonania postanowień:

a) § 13 ust. 1 zdanie pierwsze, ust. 2 zdanie pierwsze, w stosunku do istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wytwórni przetworów mlecznych,

b) § 13 ust. 1 zdanie pierwsze, w stosunku do istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia sklepów do sprzedaży mleka i jego przetworów (§ 15 ust. 2),

c) § 16 ust. 2 i 3, dotyczących sprzedaży mleka i śmietanki z dostawą do mieszkań w oddzielnych naczyniach zamkniętych oraz sprzedaży mleka i śmietanki na targach, placach i ulicach z naczyń zamkniętych, zaopatrzonych w krany ustalać będzie wojewódzka władza administracji ogólnej w poszczególnych przypadkach w zależności od miejscowych warunków gospodarczych i technicznych.

(2) Wojewódzka władza administracji ogólnej jest uprawniona ponadto do czynienia ustępstw:

a) w stosunku do obór, produkujących mleko do sprzedaży lub innego obiegu, w których, ze względu na interesy gospodarcze rolnictwa, utrzymywanie krów na nawozie jest wskazane, co do wymagania urządzenia ścieków (§ 10 ust. 1);

b) w sprawie używania w okolicach górskich naczyń drewnianych do przechowywania i przewozu mleka (§ 19 ust. 6).

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy w sprawach, unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Poz. 129. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 marca 1933 r. o uldze celnej na struny jelitowe.

Poz. 130. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ustalenia wykazu surowców i półfabrykatów, niezbędnych dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego.

z 27 marca Nr. 20 Rok 1933

Poz. 131. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 marca 1933 r. o ustanowieniu w Gdyni wolnego obszaru celnego.

Poz. 132. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców.

Poz. 133. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1933 r. o zmianie granic gmin wiejskich Domaradzice, Osiek i Gódeczki Wielkie w powiecie rawickim, województwie poznańskiem.

Poz. 134. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie rozdziału ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1932 r. do 30 września 1933 r. pomiędzy poszczególne cukrownie.

Poz. 135. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie uchylenia rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 12 września 1927 r. o organizacji urzędów dróg wodnych.

Na podstawie art. 8 i 10 ustawy z dnia 9 lipca 1919 r. o budowie kanałów żeglownych tudzież regulacji rzek żeglownych i spławnych (Dz. P. P. P. Nr. 59, poz. 356) w brzmieniu art. 5 i 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., zmieniającej niektóre postanowienia ustawy z dnia 9 lipca 1919 roku o budowie kanałów żeglownych tudzież regulacji rzek żeglownych i spławnych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 768) oraz na podstawie art. 6 pkt. c), d) i f) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479), zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 12 września 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o organizacji urzędów dróg wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 728), ze zmianami dokonanemi rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 343).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

z 29 marca Nr. 21 Rok 1933

Poz. 136. Ustawa z dnia 15 lutego 1933 r. o zamianie gruntów państwowych na grunty gminne w Poznaniu.

Poz. 137. Ustawa z dnia 8 marca 1933 r. o sprzedaży i zamianie nieruchomości państwowych.

Poz. 138. Ustawa z dnia 8 marca 1933 r. o przekazaniu na własność Stowarzyszeniu „Polski Czerwony Krzyż" niektórych nieruchomości państwowych.

Poz. 139. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o dodatkowych kredytach na rok 1931/32.

Poz. 140. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o dodatkowych kredytach na rok 1932/33.

Poz. 141. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. zmieniająca niektóre przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Poz. 142. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o przedłużeniu okresu urzędowania organów samorządowych na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Poz. 143. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. w sprawie zwolnienia przedsiębiorstwa państwowego „Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku" od podatków państwowych i samorządowych.

Poz. 144. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o budowie normalnotorowej kolei Warszawa — Radom.

Poz. 145. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów ustawy z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju.

Art. 1. W ustawie z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju (Zb. u. pr. str. 195) wprowadza się następujące zmiany:

1) najwyższy wymiar opłaty ryczałtowej, ustanowiony w § 106 ustawy, a przerachowany w § 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 314), ustala się w wysokości 75 zł w wydziałach powiatowych, 150 zł w wojewódzkich sądach administracyjnych i 300 zł w Najwyższym Trybunale Administracyjnym;

2) w § 107 skreśla się p. 2.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 146. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich kas emerytalnych i przezorności.

147. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o przekazywaniu bankom państwowym zarządu i ściągania niektórych bezspornych prywatnoprawnych roszczeń Skarbu Państwa.

Poz. 148. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o zamianie gruntów państwowych w Poznaniu.

Poz. 149. Ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o odstąpieniu gminie miasta Gdyni na własność gruntów państwowych.

Poz. 150. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie ogłoszenia na rok 1933 wykazu imiennego gruntów, podlegających przymusowemu wykupowi.

Poz. 151. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. b) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustęp drugi § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) uzupełnia się postanowieniem następującem: „Do zastępstwa w postępowaniu hipotecznem, upadłościowem i egzekucyjnem uprawniona jest również właściwa władza państwowa bez potrzeby wykazywania się pełnomocnictwem Prokuratorji Generalnej. W tych rodzajach postępowania służy nadal Prokuratorji Generalnej wyłączne uprawnienie do zastępstwa w sporach wynikłych w toku postępowania oraz do wnoszenia skarg i środków prawnych".

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po dniu ogłoszenia.

Poz. 152. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 marca 1933 r. o dalszem przedłużeniu terminu ważności rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1932 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie bekonów i szynek.

Poz. 153. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 marca 1933 r. o zmianach w rozporządzeniu z dnia 21 grudnia 1932 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 26 września 1932 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu.

Poz. 154. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22 marca 1933 r. w sprawie obniżenia ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Poz. 155. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 stycznia 1933 r. w sprawie zmiany granic miasta Witkowa, oraz gmin wiejskich Ruchocinek i Mąkownica, w powiecie gnieźnieńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 156. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1933 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Puławy w powiecie puławskim, województwie lubelskiem.

Poz. 157. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Kębłowo i o utworzeniu gminy wiejskiej Kębłowo w powiecie morskim, województwie pomorskiem.

Poz. 158. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Świecie i o utworzeniu gminy wiejskiej Świecie w powiecie brodnickim, województwie pomorskiem.

Poz. 159. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dwoskiego Dąbrówka i o utworzeniu gminy wiejskiej Dąbrówka w powiecie brodnickim, województwie pomorskiem.

Poz. 160. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Dobrzewino i o utworzeniu gminy wiejskiej Dobrzewino w powiecie morskim, województwie pomorskiem.

Poz. 161. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1933 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Żołędnica w powiecie rawickim, województwie poznańskiem.

---

z 31 marca Nr. 22 Rok 1933

Poz. 162. Ustawa z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych.

Art. 1. Wszelkie publiczne zbieranie ofiar w gotówce lub w naturze na pewien zgóry określony cel wymaga uprzedniego pozwolenia władzy.

Art. 2. (1) Do udzielania pozwoleń powołane są:

a) powiatowe władze administracji ogólnej, o ile zbiórka ma być przeprowadzona na obszarze powiatu lub jego części;
b) wojewódzkie władze administracji ogólnej, o ile zbiórka ma być przeprowadzona na obszarze całego województwa lub jego części, obejmującej więcej niż jeden powiat.

(2) Pozwolenie na zbiórkę, mającą się odbyć na obszarze większym niż jedno województwo, wydaje, zależnie od wniosku instytucji, urządzającej zbiórkę, bądź każda wojewódzka władza

administracji ogólnej oddzielnie, bądz wojewódzka władza administracji ogólnej właściwa ze względu na miejsce siedziby instytucji, urządzającej zbiórkę, za zgodą wojewódzkich władz administracji ogólnej, na których obszarze zbiórka ma się odbywać. Wojewódzka władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce siedziby instytucji, urządzającej zbiórkę, wydaje również pozwolenie na zbiórkę, mającą się odbyć na obszarze większym niż jedno województwo, na zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

(3) Jeżeli zebrane ofiary mają być zużyte zagranicą Państwa, pozwolenia na zbiórkę udziela Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu.

Art. 3. (1) Pozwolenie na zbiórkę publiczną może być udzielone tylko wówczas, gdy cel zbiórki nie jest przeciwny prawu oraz ze stanowiska interesu publicznego jest godny poparcia.

(2) Za takie cele uważa się przedewszystkiem cele: religijne, państwowe, oświatowe, zdrowotne, kulturalno-społeczne i społeczno-opiekuńcze.

(3) Zbiórki publiczne, urządzane w interesie osobistym, są wzbronione.

(4) Pozwoleń na zbiórki na cele oświatowe udzielają władze administracji ogólnej po porozumieniu z właściwą władzą szkolną II instancji.

Art. 4. Pozwolenie na zbiórkę publiczną może być udzielone jedynie stowarzyszeniom zarejestrowanym, organizacjom, posiadającym osobowość prawną ,albo komitetom, organizowanym dla przeprowadzenia określonego celu. Cel zbiórki winien być zgodny ze statutem stowarzyszenia lub organizacji, bądź z aktem organizacyjnym komitetu.

Art. 5. Minister Spraw Wewnętrznych określa w drodze rozporządzeń sposoby przeprowadzania zbiórek.

Art. 6. (1) W pozwoleniu winien być określony czas, w którym zbiórka ma być przeprowadzona.

(2) W pozwoleniu mogą być wymienione warunki co do sposobu przeprowadzenia zbiórki.

Art. 7. (1) Zbiórki publiczne mogą być przeprowadzane jedynie przez członków tej instytucji (art. 4), która pozwolenie otrzymała, lub przez członków instytucyj, mających cele pokrewne, albo przez osoby, przez te instytucje imiennie zaproszone.

(2) Osoby, organizujące lub przeprowadzające zbiórkę, nie mogą za swe czynności otrzymywać wynagrodzenia.

Art. 8. (1) Władza, która udzieliła pozwolenia, może w każdym czasie sama lub przez podległe sobie władze i organa informować się o stanie akcji zbiórkowej w szczególności przez wgląd w akta, księgi oraz dokumenty kasowe, przeprowadzać rewizję kasy, żądać ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz wysyłać swoich delegatów na posiedzenia instytucyj. Instytucje te winny zawiadamiać władzę przynajmniej na 24 godziny naprzód o posiedzeniach, na których mają być omawiane sprawy zużytkowania zebranych ofiar. Postanowienia o kontroli zużycia funduszów, uzyskanych ze zbiórki, nie odnoszą się do stowarzyszeń, podlegających w tym zakresie nadzorowi władzy z mocy prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808).

(2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest w drodze rozporządzenia wydawać szczegółowe przepisy, dotyczące kontroli nad zbiórkami publicznemi.

(3) Postanowienia ustępów poprzednich nie mają zastosowania do instytucyj, które zastały powołane do życia na mocy specjalnych ustaw, przewidujących kontrolę władz nad temi organizacjami.

Art. 9. (1) Wynik zbiórki i sposób zużytkowania zebranych ofiar winien być podany do wiadomości władzy, która pozwolenie wydała, oraz ogłoszony w prasie w ciągu miesiąca od ukończenia zbiórki.

(2) Od stosowania postanowień ust. (1) oraz postanowień art. 8 wyłączone są takie organizacje i instytucje wyznania, uznanego przez Państwo, których wyłączenie wynika z uregulowania stosunku Państwa do tego wyznania na mocy specjalnej ustawy.

Art. 10. (1) Władza, która pozwolenie wydała, może je cofnąć w każdym czasie, jeżeli zbiórka przeprowadzana jest niezgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy, lub jeżeli ujawnione zostanie, że dalsze prowadzenie zbiórki może zagrażać bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu, albo jeśli władza stwierdzi (art. 8), że ofiary, uzyskiwane ze zbiórki, nie są przeznaczane na właściwy cel.

2) W przypadku, przewidzianym w ust. (1), władza może jednocześnie zarządzić przekazanie zebranych ofiar na cele humanitarne jednej z instytucyj społeczno-opiekuńczych lub oświatowych.

Art. 11. (1) Kto wykracza przeciwko postanowieniom niniejszej ustawy lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, podlega w trybie administracyjnym karze aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 1.000 złotych, albo jednej z tych kar.

(2) Kary te mogą być nakładane zarówno na osoby urządzające, jak i osoby, przeprowadzające zbiórkę publiczną.

(3) Ofiary, uzyskane ze zbiórki, przeprowadzonej bez pozwolenia, ulegają przepadkowi i zostaną przekazane przez władzę na cele humanitarne jednej z instytucyj społeczno-opiekuńczych lub oświatowych.

Art. 12. Jeżeli w ustawie niniejszej jest mowa o powiatowych władzach administracji ogólnej, są w miastach, stanowiących odrębne powiaty miejskie, właściwymi starostowie grodzcy (dyrektorowie policji, komisarz rządu m. Gdyni).

Art. 13. Ustawa niniejsza nie ma zastosowania:

a) do zbiórek na cele religijne, jeżeli są są one prowadzone w obrębie zabudowań i pomieszczeń, poświęconych wyłącznie służbie Bożej;
b) do zbiórek, związanych z celami i tradycjami religijnemi uznanych przez Państwo związków wyznaniowych, przeprowadzanych poza budynkami i pomiesz-

czeniami, wymienionemi w punkcie a), jeżeli zbiórki takie przeprowadzane są przez władze tych związków, ich organa, względnie osoby przez nie imiennie zaproszone i jeżeli odbywają się w sposób, ustalony tradycją i zwyczajami miejscowemi, lub też w bezpośredniej łączności z obrzędami religijnemi;

c) do zbiórek, przeprowadzanych w drodze loteryj pieniężnych lub fantowych, jeżeli zbiórki te nie są przeprowadzane w miejscach publicznych;

d) do zbiórek, przeprowadzanych w lokalach prywatnych wśród grona osób znajomych osobiście przeprowadzającym zbiórkę;

e) do zbiórek wśród młodzieży szkolnej w lokalach szkolnych, odbywających się na podstawie pozwolenia władz szkolnych;

f) do zbiórek koleżeńskich w lokalach urzędów publicznych na cele godne poparcia, odbywających się na podstawie pozwolenia przełożonego urzędu.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 15. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie trzydziestego dnia po dniu ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa.

(2) Równocześnie tracą moc wszelkie dotychczasowe przepisy o zbiórkach publicznych.

Poz. 163. Ustawa z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. (1) Tworzy się Fundusz Pracy.

(2) Fundusz ten ma na celu dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom, pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia, przedewszystkiem drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o znaczeniu publicznem.

Art. 2. (1) Znosi się Fundusz Pracy Bezrobotnym, powołany na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

(2) Dotychczasowe prawa, zobowiązania i majątek tego funduszu przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na Fundusz Pracy.

Art. 3. (1) Fundusz Pracy jest osobą prawną; siedzibą jego władz jest m. st. Warszawa.

(2) Preliminarz budżetowy Funduszu Pracy jest częścią składową preliminarza budżetowego państwowego. Prezes Rady Ministrów składa corocznie sprawozdanie Sejmowi o gospodarce Funduszu Pracy w ubiegłym okresie budżetowym oraz o jego stanie. Sprawozdanie to będzie częścią państwowego zamknięcia rachunkowego.

Art. 4. Cele swoje Fundusz Pracy spełnia przez:

a) gromadzenie i podział funduszów i świadczeń w naturze;

b) inicjowanie i współdziałanie w projektowaniu robót publicznych lub robót o publicznem znaczeniu, jako też wszelkich innych robót, mających wyraźne znaczenie dla zmniejszenia bezrobocia;

c) finansowanie robót, wymienionych powyżej w punkcie b);

d) prowadzenie akcji, zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia;

e) prowadzenie i współdziałanie w prowadzeniu wszelkiego rodzaju akcji, mającej na celu zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1, w samodzielne podstawy egzystencji;

f) prowadzenie w miarę koniecznej potrzeby bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacyj społecznych pomocy doraźnej dla osób, wymienionych w art. 1, a nie objętych inną akcją pomocy.

Art. 5. (1) W zakresie zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4 pkt. b), uwzględniane będą przedewszystkiem roboty następujące: budowa i ulepszanie sieci komunikacyjnej (drogi, kanały, koleje żelazne, lotniska, porty), regulacja rzek i potoków, oraz meljoracje.

(2) Plan i kolejność robót zatwierdza Prezes Ministrów.

Rozdział II.

Organizacja.

Art. 6. Zwierzchni nadzór nad Funduszem Pracy sprawuje Prezes RadyMinistrów:

Art. 7. Organami Funduszu Pracy są:

a) Prezes,

b) Komitet Naczelny,

c) Dyrekcja,

d) komitety lokalne.

Art. 8. Na czele Funduszu Pracy stoi Prezes, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 9. Organem współpracującym z Prezesem Funduszu Pracy jest Komitet Naczelny, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 10. Zarząd Funduszu Pracy sprawuje Dyrekcja, powołana przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa Funduszu Pracy.

Art. 11. Prezes Funduszu Pracy powołuje w miarę potrzeby komitety lokalne.

Art. 12. Do kompetencji organów Funduszu Pracy należy:

a) ustalanie wytycznych działalności Funduszu Pracy;

b) opracowywanie preliminarza budżetowego;
c) układanie planu i kolejności robót finansowanych przy pomocy Funduszu Pracy;
d) nadzór nad wykonaniem tych robót z punktu widzenia celów niniejszej ustawy;
e) spełnianie innych zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4;
f) przygotowywanie sprawozdania o gospodarce Funduszu Pracy oraz o jego stanie.

Art. 13. Szczegółowy zakres działania Prezesa oraz skład i zakres działania Komitetu Naczelnego, Dyrekcji i komitetów lokalnych ustala statut Funduszu Pracy; statut ten nadaje Funduszowi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych i ogłasza go w Monitorze Polskim.

Rozdział III.

Środki.

Art. 14. Środki finansowe Fundusz Pracy czerpie:
a) z opłat, przewidzianych w art. od 15 do 26;
b) z wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27);
c) z wpłat związków komunalnych (art. 28);
d) z dotacyj Skarbu Państwa;
e) z darów, zapisów i ofiar.

Art. 15. (1) Osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% pobranego całkowitego dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

(2) Przepis powyższy dotyczy również osób, pobierających emerytury, renty lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub Monopoli Państwowych, bądź też ze związków komunalnych lub instytucyj prywatnych, jeżeli emerytura, renta, bądź zaopatrzenie wynosi więcej niż 59 zł miesięcznie.

(3) Przepis ustępu 1 niniejszego artykułu nie dotyczy:
a) osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. Ur. R. P. Nr. 26, poz. 238);
b) robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz
c) osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rzemieślniczych (w rozumieniu art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), posiadających karty rzemieślnicze i wykupujących świadectwa przemysłowe VIII kategorji przemysłowej.

(4) Pracodawcy, zatrudniający pracowników, o których mowa w ust. 1, uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych. Pracodawcy rolni uiszczają opłatę 1% tylko od zarobków pracowników umysłowych.

(5) Organizacje wyznaniowe i społeczne, utrzymujące instytucje opieki społecznej, lub prowadzące akcję pomocy bezrobotnym, zwolnione są w tych dziedzinach swej działalności od obciążeń, wyszczególnionych w ust. 4 niniejszego artykułu.

(6) Dla kategorji zarobków, nie przekraczających przeciętnie 150 zł miesięcznie, Minister Opieki Społecznej ma prawo zastąpić opłaty, przewidziane w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, opłatą ryczałtową.

(7) Do opłat, przewidzianych w niniejszym artykule, mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 58 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572).

Art. 16. Posłowie i członkowie Senatu opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% swych diet.

Art. 17. Opłaty od notarjuszów, pisarzy hipotecznych i komorników oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, techników i od innych samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wykaz których ustala w drodze rozporządzeń Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami, wynoszą 1% ich opodatkowanego dochodu z pracy zawodowej.

Art. 18. Osoby, pobierające dochody w postaci tantjem (art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 ust. z dn. 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771), opłacają na rzecz Funduszu Pracy 2% od tego wynagrodzenia (tantjem).

Art. 19. (1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów, sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe. Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

1)	w cenie od 0,26 zł	do 1 zł	0,05 zł.
2)	„ „ „ 1,01 „	„ 2 „	0,10 „;
3)	„ „ „ 2,01 „	„ 3 „	0,20 „;
4)	„ „ „ 3.01 „	„ 4 „	0,30 „,
5)	„ „ „ 4,01 „	„ 5 „	0,40 „,
6)	„ „	powyżej 5 „	0,50 „.

(2) Za opłaty te odpowiadają przedsiębiorcy.

(3) Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane:

a) wyłącznie dla żołnierzy,
b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,
c) przez organa Funduszu Pracy,
d) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

Art. 20. (1) Od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1%.

(2) W związku z tem w art. 7 ustawy z dn. 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) wstawia się po ustępie pierwszym postanowienie o brzmieniu następującem: „Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%.

Art. 21. (1) Opłaty od cukru, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 50 groszy od 1 q.

(2) Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 22. (1) Opłaty od piwa, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 25 groszy od 1 hl.

(2) Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 23. (1) Żarówki elektryczne, nowe i regenerowane, wyrobu krajowego oraz sprowadzane z zagranicy, czy z W. M. Gdańska, podlegają opłacie w wysokości 15% od wystawionego za nie rachunku za potrąceniem bonifikat, zwrotów i skonta kasowego.

(2) Do uiszczania opłaty obowiązane są następujące osoby:

a) przy produkcji żarówek w kraju — wytwórca,
b) przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy — osoba, na której rachunek odbywa się odprawa celna,
c) przy sprowadzaniu żarówek w W. M. Gdańska — osoba, dla której według dowodów przekazowych przesyłka jest przeznaczona.

(3) Opłata od żarówek płatna jest:

a) od żarówek, wyrabianych w kraju, — w terminie obowiązku zapłaty najbliższej przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy,
b) od żarówek, sprowadzanych z zagranicy, — przy odprawie celnej,
c) od żarówek, sprowadzanych z W. M. Gdańska, — przy odbiorze w urzędach przekazowych.

Art. 24. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumenta.

(2) W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą również 5% od wykazanej sumy, a obciążają sprzedawcę.

(3) Za opłaty te w obu wypadkach odpowiada przedsiębiorca.

Art. 25. (1) W zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych, w myśl rozdziałów VII i VIII części II, lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110), opłacie w wysokości 50 gr. od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6, z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danem przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

(2) Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

(3) Opłaty powyższe na życzenie przedsiębiorcy mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe, ustalane na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

(4) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do zmniejszenia wysokości, względnie całkowitego zniesienia tych opłat dla niektórych kategoryj wymienionych wyżej zakładów.

Art. 26. (1) Opłaty od czynszu dzierżawnego, osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0,5% kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu.

(2) Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań 1 i 2-izbowych.

Art. 27. (1) Zaległości w państwowych podatkach gruntowym, dochodowym, majątkowym, spadkowym i od darowizn mogą być spłacane przez płatników równowartością świadczeń w naturze, o ile te świadczenia nie wypływają z obowiązku, wynikającego z części IV ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32).

(2) Świadczenia te mogą polegać:

a) na dostarczaniu materjałów, potrzebnych do wykonania robót, organizowanych przez Fundusz Pracy,
b) na dostarczaniu środków przewozowych,
c) na odrabianiu pewnej liczby dni roboczych lub wykonywaniu pewnej ilości pracy,
d) na dostarczaniu płodów rolnych, artykułów żywności, materjałów opałowych, włókienniczych i innych.

(3) Świadczenia te będą przyjmowane według miejscowych cen rynkowych.

Art. 28. Związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające:

dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych,

dla powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych.

Art. 29. Opłaty, wymienione w art. 21 i 22 niniejszej ustawy, winny uiszczać osoby, obowiązane do zapłaty podatku spożywczego od cukru i piwa w terminach, ustalonych do zapłaty powyższych podatków spożywczych.

Art. 30. Sposób wymiaru, poboru i kontroli opłat, określonych w niniejszej ustawie, a w szczególności w odniesieniu do świadczeń w naturze, przewidzianych w art. 27, zasady przyjmowania i zaliczania tych świadczeń na poczet zaległości ustala Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania od podatku i opłat państwowych, pobieranych od artykułów spożywczych i opałowych, czy to zaofiarowanych na rzecz Funduszu Pracy, czy też nabywanych na rzecz tego Funduszu, jak również do zwalniania od opłat stemplowych, przypadających od umów, zawieranych przez Fundusz Pracy, bez naruszania uprawnień do przeprowadzania kontroli przez organa władzy skarbowej.

(2) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Skarbu do zwalniania robót, prowadzonych przez Fundusz Pracy, od niektórych obciążeń podatkowych i świadczeń socjalnych.

Art. 32. Prawo przymusowego ściągania opłat, wymienionych w niniejszej ustawie, przedawnia się po upływie trzech lat od dnia płatności poszczególnej opłaty. Czynności egzekucyjne przerywają bieg przedawnienia.

Art. 33. (1) Winni wykroczenia przeciw przepisom niniejszej ustawy o uiszczaniu określonych w niej opłat lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 2.000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

(2) Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 34. W wypadkach, gdy istniejące ustawy o wykonaniu robót meljoracyjnych przewidują w kosztach tych robót obok udziału Państwa także udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności, a Fundusz Pracy pokrywałby w całości lub w części udział Państwa w tych robotach, udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności może być spłacony albo w gotówce, albo świadczeniami w naturze.

Rozdział IV.

Postanowienia końcowe.

Art. 35. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej, Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 36. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

Poz. 164. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 2 czerwca 1902 r. o służbie marynarza.

Poz. 165. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie wołyńskiem, poleskiem, nowogródzkiem, wileńskiem i we wschodniej części województwa białostockiego.

Poz. 166. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. o uproszczeniach, stosowanych przy regulacji hipotek parcelowanych gruntów państwowych.

Poz. 167. Ustawa z dnia 18 marca 1933 r. w sprawie zmian w ustawie z dnia 31 lipca 1923 roku o scaleniu gruntów.

Poz. 168. Ustawa z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków.

Art. 1. Przepisy, dotyczące państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523 wraz z późniejszemi zmianami), ulegają tej zmianie, że wymiar i pobór tego podatku uskuteczniają urzędy skarbowe, odwołania zaś od wymiaru podatku rozpatruje i rozstrzyga izba skarbowa.

Art. 2. W ustawie z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550), zmienionej ustawą z dnia 17 grudnia 1931 roku (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879), wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek od lokali wymierzają i pobierają urzędy skarbowe bezpośrednio od lokatorów“,

2) w art. 9 ust. 1 po wyrazach: „Minister Skarbu“ przecinek zastępuje się kropką i skreśla

się wyrazy: „wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych",

3) po art. 9 wstawia się nowy art. 9a o brzmieniu następującem:

„Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku od lokali, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych związkom komunalnym, państwowemu funduszowi rozbudowy miast oraz funduszowi kwaterunku wojskowego z tytułu udziału we wpływach podatku od lokali wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie".

Art. 3. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) wprowadza się zmiany następujące:

1) ust. 3 art. 24 otrzymuje brzmienie następujące:

„Państwowy podatek od placów budowlanych wymierzają i pobierają urzędy skarbowe",

2) w art. 25 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „wydane przez Ministra Skarbu; za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych temuż funduszowi z tytułu podatku wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie".

Art. 4. Podatki, wymierzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez dotychczasowe władze wymiarowe, pobierają urzędy skarbowe.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do włączenia tekstów: 1) ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296), 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292), 3) ustawy z dnia 30 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 2, poz. 6) i 4) ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877) do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), do wydania jednolitego tekstu przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich z nową numeracją artykułów, z uwzględnieniem zmian, wynikających z art. 1 niniejszej ustawy oraz z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu, jak również do dokonania w tekście takich zmian redakcyjnych, jakie okażą się konieczne wskutek połączenia wymienionych ustaw i rozporządzeń w jednolitą całość.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879) oraz art. 2 ustawy niniejszej.

Art. 7. (1) Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu; przepisy o przejęciu wymiaru i poboru podatków od władz samorządowych wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(2) Rozporządzenie to może nadto ustalić termin późniejszy, niż przewiduje niniejsza ustawa, przejęcia wymiaru i poboru przez urzędy skarbowe na poszczególnych obszarach Państwa.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1933 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Poz. 169. Ustawa z dnia 18 marca 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. w sprawie uregulowania roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r.

Poz. 170. Ustawa z dnia 22 marca 1933 r. w sprawie zapewnienia czasowych mieszkań i pomieszczeń dla zwolnionych robotników rolnych.

Poz. 171. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o zatwierdzeniu zmian statutu Banku Polskiego.

Poz. 172. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Poz. 173. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

Art. 1. Nowowznoszone budowle, jak również części nadbudowane i przybudowane, tak mieszkalne jak i przeznaczone do celów handlowych lub przemysłowych, jeżeli budowa, nadbudowa lub przybudowa wykończona będzie do końca roku 1940, są zwolnione na okres piętnastoletni od chwili chociażby tylko częściowego ich użytkowania:

a) od podatków od nieruchomości lub budynkowych, pobieranych na rzecz Państwa, jako też związków samorządowych;

b) od wszelkiego rodzaju podatków i opłat, dla których podstawą wymiaru są podatki od nieruchomości lub budynkowe, z wyjątkiem opłat, przewidzianych w art. 19 i 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32).

Art. 2. Dochody, płynące z nowowznoszonych domów mieszkalnych w gminach miejskich, jeżeli ich budowa wykończona będzie do końca 1940 r., zwolnione są od podatku dochodowego do końca piętnastego roku podatkowego od chwili ukończenia budowy.

Art. 3. (1) Osobom fizycznym, prawnym i członkom spółdzielni mieszkaniowych i mieszkaniowo-budowlanych, które do końca 1940 r. wybudują domy mieszkalne, służy prawo potrącenia z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu według działu I i II ustawy o państwowym podatku dochodowym sum, będących częścią tego dochodu, a zużytych na budowę.

(2) Prawo potrącenia służy osobom, wymienionym w ust. 1, również wówczas, gdy wybudowane przez nie domy przejdą w ręce osób trzecich.

Art. 4. (1) Przewidziane w art. 3 ulgi będą mogły być warunkowo przyznawane jeszcze przed ukończeniem budowy, poczynając od roku następnego po jej rozpoczęciu.

(2) Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wydaje przepisy co do trybu i warunków przyznawania ulg, przewidzianych w ust. 1, okresu czasu, w którym potrącenia takie mogą być uskuteczniane, oraz skutków niedotrzymania warunków, pod któremi ulgi zostały przyznane.

Art. 5. Przybudowy, nadbudowy i przebudowy, jeżeli przez to powstają nowe lokale mieszkalne, traktuje się, w odniesieniu do ulg w zakresie podatku dochodowego (art. 2 — 4), narówni z budową nowych domów.

Art. 6. (1) Nowowznoszone domy mieszkalne w miastach, jak również części nadbudowane i przybudowane, jeżeli budowę, nadbudowę lub przybudowę wykończono w czasie od dnia 1 stycznia 1925 r. do końca 1940 r., wolne są od podatku majątkowego na okres lat piętnastu, licząc od roku następnego po ukończeniu budowy.

(2) Nowowznoszone budynki, jak również części nadbudowane, przybudowane i na skutek zniszczeń wojennych gruntownie przebudowane, jeżeli budowę, nadbudowę, przybudowę lub przebudowę wykończono w czasie od 1 stycznia 1923 roku do końca 1937 r., są wolne od nadzwyczajnej daniny majątkowej.

Art. 7. (1) Dotacje, przewidziane w art. 4 (p. 3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), oraz umowa o bezpłatne przeniesienie własności nieruchomości, przewidziana w art. 14 tegoż rozporządzenia, są wolne od podatku od darowizn.

(2) Dokumenty, sporządzone przed sądem i wpisy w księgach hipotecznych, jako też podania o dokonanie tych wpisów, dotyczące przeniesienia prawa własności gruntów Skarbu Państwa i związków komunalnych na cele budowlane, wolne są od opłat sądowych, stawki zaś wynagrodzenia pisarzy hipotecznych i notarjuszów za te czynności podlegają obniżce o 50% norm, podanych w odpowiednich taksach. Takie same zwolnienia i ulgi stosują się do czynności i aktów, związanych z udzielaniem pomocy kredytowej na cele wznoszenia budowli, wymienionych w art. 1

Art. 8. Wolne są od opłat stemplowych:

a) pisma, tyczące się nabycia nieruchomości przez gminy miejskie oraz przez instytucje, wskazane rozporządzeniem Ministra Skarbu, celem budowy domów albo na inne potrzeby rozbudowy miast, jak również pisma, stwierdzające umowy, na których mocy bądź gminy miejskie, bądź wskazane przez Ministra Skarbu instytucje odstępują osobom fizycznym lub prawnym grunty budowlane na własność albo na prawie zabudowy celem budowy domów mieszkalnych.

b) pismo, stwierdzające bądź umowy o zakup materjałów budowlanych na cele budowy domów mieszkalnych, bądź wykonanie takich umów, nie wyłączając pokwitowań,

c) pisma, stwierdzające bądź umowy w przedmiocie robót potrzebnych dla wykonania budowy domu mieszkalnego, bądź wykonanie takich umów, nie wyłączając pokwitowań,

d) obligacje i innego rodzaju obligi, dotyczące pomocy kredytowej, przewidzianej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast; wszystkie pisma w sprawie poręki za zobowiązania, które powstały w ramach tej pomocy kredytowej; pokwitowania, stwierdzające spłatę kapitału lub odsetek z tytułu takich zobowiązań, tudzież wszelkie zezwolenia na dokonanie w księgach hipotecznych wpisów, tyczących się tych zobowiązań,

e) weksle własne nie na zlecenie, wystawione w ramach kredytu budowlanego krótkoterminowego, przewidzianego w art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r o rozbudowie miast,

f) podania, wnoszone w sprawach, objętych powołanem rozporządzeniem Prezyden-

ta Rzeczypospolitej oraz niniejszą ustawą, jak również świadectwa, wydawane na skutek takich podań, z wyjątkiem świadectw, wymienionych w art. 157 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

Art. 9. (1) Wolne są od opłat stemplowych pisma:

a) tyczące się przeniesienia własności budynku nie wykończonego, sporządzone w ciągu lat ośmiu od dnia rozpoczęcia budowy,

b) stwierdzające pierwszą po ukończeniu budowy umowę o przeniesienie własności budynku wykończonego, sporządzone w ciągu lat ośmiu od dnia, w którym zaczęto budynku używać.

(2) Uwolnienia powyższe tyczą się budynków mieszkalnych oraz budynków, przeznaczonych do celów przemysłowych i handlowych. Obejmują również grunt, na którym budynek stoi, oraz podwórze; nie tyczą się nadbudówek i przybudówek.

Art. 10. Uwierzytelnienie podpisu (znaku ręcznego) na piśmie, wymienionem w art. 7 — 9, jest wolne od opłaty stemplowej oraz od opłaty sądowej.

Art. 11. Zwalnia się od podatku na rzecz gmin przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) wszelkie materjały budowlane, jeżeli są przeznaczone na cele mieszkaniowo-budowlane.

Art. 12. (1) Ulg, przewidzianych w art. 1 — 6 udziela się na skutek indywidualnych podań płatników. Do udzielania ulg z art. 1 właściwe są władze pierwszej instancji, które uskuteczniają wymiar odnośnych podatków, do udzielania zaś ulg z art. 2 — 6 urzędy skarbowe. Przepisy co do terminu składania podań oraz trybu przyznawania ulg wydaje Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

(2) Osoba, powołująca się na uwolnienie od opłat, przewidziane w art. 7 — 9, winna udowodnić warunki uwolnienia.

(3) Osoba, powołująca się na uwolnienie od podatku, przewidzianego w art. 11, winna udowodnić warunki uwolnienia.

Art. 13. (1) W sprawie zwolnień od podatków i opłat komunalnych, przewidzianych w art. 1, stosują się na obszarze województwa śląskiego przepisy ustaw śląskich.

(2) W przypadkach, w których ustawa niniejsza powołuje się na przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), należy co do obszaru województwa śląskiego stosować odpowiednio przepisy ustaw śląskich o pomocy kredytowej na cele budowlane i budowlano-mieszkaniowe z funduszów Skarbu Śląskiego.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 15. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

(2) Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą art. art. 31, 32, 33 i 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), punkty 6 i 7 ustępu pierwszego, tudzież ustęp drugi art. 54 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508). Uprawnienia, nabyte na mocy tych przepisów do ubiegania się o udzielenie ulg, trwają nadal; ulgi te w granicach dotychczasowych przepisów będą jednak przyznawane w trybie, przewidzianym niniejszą ustawą.

Poz. 174. Ustawa z dnia 25 marca 1933 r. o zmianie moratorjum mieszkaniowego dla bezrobotnych.

Poz. 175. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1933 r. o ustaleniu na rok 1933 wykazu imiennego nieruchomości podlegających wykupowi przymusowemu.

Poz. 176. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowione w ustawie z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163), zwanej w dalszym ciągu ustawą, opłaty (art. 15 — 26 ustawy), wpływy z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27 ustawy), i wpłaty związków komunalnych (art. 28 ustawy) — będą wymierzane, pobierane, kontrolowane, przyjmowane i zaliczane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2. Podstawę obliczenia opłat, przewidzianych w art. 15 ustawy, stanowi suma — bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń — każdorazowo przypadającego do wypłaty uposażenia

służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub zaopatrzenia, przyczem przy obliczaniu wysokości tych opłat nie bierze się pod uwagę kwot mniejszych od 1 zł.

§ 3. Opłaty od uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub zaopatrzenia potrącają pracodawcy Skarb Państwa, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne — przy każdorazowej wypłacie.

Kwoty, potrącone przez Skarb Państwa, należy w terminie do dni 7 po dokonanych potrąceniach wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane stwierdzające ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

Kwoty, potrącone przez pracodawców, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne, należy wpłacić do kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, do końca miesiąca następującego po wypłacie; równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy), stwierdzające, ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

§ 4. Opłaty od pracodawców oblicza się od ogólnej sumy wypłaconych zarobków, uposażeń i wynagrodzeń. Opłaty te należy wpłacić do kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, łącznie z wpłaceniem opłat, potrąconych w myśl § 3 ust. 3; równocześnie należy złożyć deklarację stwierdzającą, kto, ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu wnosi opłatę.

§ 5. Pracodawcy, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne mogą — za zgodą i na warunkach, określanych przez Ministra Opieki Społecznej,— uiszczać opłaty, przewidziane w §§ 3 i 4, bezpośrednio na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności.

§ 6. 1% opłaty od diet posłów i członków Senatu (art. 16 ustawy) potrącają: Biuro Sejmu, Biuro Senatu i Biuro Sejmu Śląskiego przy każdorazowej wypłacie diet. Potrącone tytułem opłaty kwoty należy wpłacić w terminie 7 dni po dokonaniu potrącenia do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, z zaznaczeniem na blankiecie nadawczym lub na deklaracji: tytułu wpłaty, ilości osób, którym dokonano potrącenia opłaty, ogólnej sumy wypłaconych diet, czasu, za jaki je wypłacono, i łącznej kwoty potrąconych opłat.

§ 7. Za podstawę obliczenia wysokości opłat od notarjuszów, pisarzy hipotecznych i komorników oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych (art. 17 ustawy) — służy dochód, ustalony — z tytułu spełniania danej pracy zawodowej — przy obliczaniu ogólnego dochodu dla wymiaru państwowego podatku dochodowego. Zmiany wysokości dochodu z pracy zawodowej pociągają za sobą równoczesną zmianę w wysokości opłaty.

Obliczenie i pobór opłat uskuteczniają urzędy skarbowe, w których okręgu wymierza się państwowy podatek dochodowy, jednocześnie z obliczeniem i poborem właściwego podatku dochodowego. O wysokości opłaty czyni się wzmiankę na nakazie płatniczym państwowego podatku dochodowego. Opłatę należy uiścić do dnia 1 listopada każdego roku podatkowego. W razie doręczenia nakazu płatniczego po dniu 15 października, opłata płatna jest w ciągu 30 dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Pierwsze obliczenie opłaty dokonane będzie od dochodu, podlegającego opodatkowaniu w roku podatkowym 1933.

§ 8. Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantjemy, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie opłaty, określone w art. 18 ustawy. Kwoty, potrącone tytułem opłaty w ciągu miesiąca, należy w ciągu 7 dni po upływie tegoż miesiąca wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, przy dołączeniu lub zaznaczeniu na blankiecie nadawczym obliczenia i danych dotyczących tytułu wpłaty osób, którym wypłacono tantjemę, i wysokości wypłaconych kwot.

§ 9. Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe (art. 19 ustawy) uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstwa lub osoby, odpowiedzialne za przedsiębiorstwo albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu (zał. 1).

§ 10. Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze; art. 20 ustawy) uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych. Sumy z opłat w wysokości odpowiadającej 1% obrotu we wzajemnych zakładach należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, a w przypadku, gdy podatek ko-

munalny nie jest pobierany, — w następnym nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach. Równocześnie należy przedłożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

§ 11. Wymiar, pobór, ściąganie i kontrolę opłat od cukru i od piwa (art. 21, 22 i 29 ustawy) przeprowadza się według przepisów, dotyczących wymiaru, poboru, ściągania i kontroli podatku spożywczego od cukru i piwa, z uwzględnieniem następujących postanowień:

a) osoby, obowiązane do zapłaty tych opłat, uiszczają je w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, względnie, o ile chodzi o opłaty od cukru i piwa, przywożonego z zagranicy, w urzędzie celnym, — wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłacanych kwot; od cukru i piwa, przywożonego z obszaru w. m. Gdańska, opłaty uiszcza się w kasie urzędu skarbowego, a dowód zapłaty składa się w urzędzie przekazowym odbiorczym;

b) opłaty te nie podlegają kredytowaniu;

c) w przypadkach, gdy pobrany podatek od cukru lub od piwa podlega zwrotowi, zwraca się również opłatę od cukru lub od piwa.

§ 12. Opłaty od żarówek elektrycznych (art. 23 ustawy) uiszczają producenci w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłacanych kwot i ilość sprzedanych żarówek; opłaty uiszcza się w terminie obowiązku zapłaty najbliższej, przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy, przyczem zezwolenie na odroczenie zapłaty zaliczki na podatek przemysłowy nie może dotyczyć obowiązku uiszczenia opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty od żarówek elektrycznych powstaje dla producenta z chwilą ich sprzedaży na rynku wewnętrznym.

Opłatom powyższym podlegają jedynie żarówki, wprowadzone do obrotu handlowego oddzielnie od aparatów, których część składową stanowią.

Przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy do uiszczenia opłaty obowiązana jest osoba, na której rachunek dokonywa się odprawa celna; opłatę uiszcza się przy odprawie celnej wraz z cłem.

Przy sprowadzaniu żarówek z w. m. Gdańska obowiązek uiszczenia opłaty ciąży na osobie, dla której według dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka; dowód uiszczenia opłaty w kasie urzędu skarbowego należy przedstawić przy odbiorze żarówek w urzędzie przekazowym odbiorczym.

§ 13. Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego (art. 24 ustawy) uiszczają odbiorcy gazu, a w przypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy — sprzedawcy gazu; w obu przypadkach opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

Do obliczenia i poboru opłat od spożycia gazu do użytku domowego obowiązani są sprzedawcy gazu przy każdorazowem, chociażby tylko częściowem, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców należności za pobrany gaz.

Opłaty oblicza się od należności (ceny), liczonej przez sprzedawców za gaz, uwidocznionej w wystawionych dla odbiorców rachunkach lub pobranych za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłat była w odrębnej pozycji wyraźnie uwidoczniona w rachunku.

Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się pod uwagę sum mniejszych od pół grosza, natomiast kwoty od pół grosza wzwyż zaokrągla się do pełnego grosza.

Opłaty pobrane przez sprzedawcę gazu, lub obowiązujące sprzedawcę, powinny być wpłacone do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, w terminie do dni 5 po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty, pobrane lub obciążające od 1 do 15—do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś lub obciążające w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5 włącznie każdego następnego miesiąca.

Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji, złożonej przez sprzedawcę, należy podać dokładne obliczenie opłaty oraz szczegółowe dane stwierdzające, kto (jaki sprzedawca), ile, z jakiego tytułu oraz za jaki okres czasu wpłaca opłatę. W deklaracji winna być nadto uwidoczniona ilość odbiorców gazu w danym okresie, od których pobrano opłatę, jak również pobrana w ogólnej sumie należność za sprzedany im w tym czasie gaz, oraz suma należności, otrzymana za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy.

§ 14. Opłatę od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i w salach bilardowych (art. 25 ustawy) — uiszczają osoby przychodzące do tych zakładów między godziną 24 a 6, bezpośrednio po wejściu do zakładu gastronomicznego względnie do sali bilardowej, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24 i pozostały po tej godzinie, — bezpośrednio po upływie godziny 24. Opłaty te inkasują właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej), którzy są za nie odpowiedzialni. Właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej) otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczenia opłaty. Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów. Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych (salach bilardowych) między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczenia opłaty, winny okazywać wykupione bilety kontrolerom zarządu gminy.

Przy zastąpieniu opłat powyższych przez miesięczne opłaty ryczałtowe za podstawę obliczenia opłat ryczałtowych służy przeciętny miesięczny wpływ z opłat niezryczałtowanych, pobranych w ciągu pierwszego lub drugiego poprzedzającego zryczałtowanie półrocza kalendarzowego. Za podstawę obliczenia ryczałtu mogą być również przyjęte opłaty, pobrane na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

§ 15. Opłaty od czynszu dzierżawnego (art. 26 ustawy) uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale uiścić w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym, wraz z obliczeniem opłat (załącznik 2); do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — opłaty należy uiszczać i deklarację składać w kasie gminnej.

§ 16. O ile opłaty, wymienione w §§ 9, 10, 13 i 14 nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 19, 20, 24 i 25 ustawy, wymiaru i poboru dokonywa zarząd gminy, który wykonywa również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14.

Do wymiaru i poboru opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14, oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, zarówno pod względem trybu postępowania, jak i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące samoistnych danin komunalnych.

Postanowienia ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu oraz lit. b) § 17 stosuje się odpowiednio do opłat, wymienionych w § 15, do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

§ 17. Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i z kar za zwłokę:

a) 1% przy opłatach od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze);

b) 3% przy opłatach od biletów wstępu i od spożycia gazu do użytku domowego;

c) 10% przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i w salach bilardowych.

Za czynności, związane z inkasowaniem opłat, wymienionych w §§ 9 i 14, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 18. O ile opłaty, wymienione w §§ 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12 i 15, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15, 16, 17, 18, 23 i 26 ustawy, wymiaru i poboru opłat dokonywają urzędy skarbowe przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów dotyczących państwowego podatku dochodowego, jeśli chodzi o opłaty przewidziane w § 3 ust. 2, 6, 7 i 8, oraz przepisów dotyczących państwowego podatku od energji elektrycznej, jeśli chodzi o opłaty, przewidziane w §§ 12 i 15. Urzędy skarbowe wykonywają również kontrolę opłat, wymienionych w § 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12 i 15.

Wpływy, osiągnięte z powyższych opłat, kasy urzędów skarbowych zaliczają na rachunek specjalny Funduszu Pracy.

§ 19. O ile opłaty, wymienione w § 3 ust. 3 i § 4, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15 ustawy, wymiaru i poboru dokonywają kasy chorych przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów dotyczących składek na rzecz tych instytucyj. Kasy chorych wykonywają również kontrolę tych opłat.

Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w § 3 ust. 3 i § 4, przyznaje się kasom chorych odszkodowanie w wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów, które jednak nie może przekraczać 3% od wpływów z opłat i z kar za zwłokę.

§ 20. Wpływy na rzecz Funduszu Pracy wraz z karami za zwłokę, otrzymane w ciągu pierwszych 15 dni miesiąca, wpłacają urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin i kasy chorych, po potrąceniu odszkodawania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, sumy zaś otrzymane w drugiej połowie miesiąca, — do dnia 5 następnego miesiąca.

Nadzór nad wynikającemi z rozporządzenia niniejszego czynnościami zarządów gmin i kas chorych sprawuje Fundusz Bezrobocia.

§ 21. Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pracy, dokonywa się zgodnie z przepisami, dotyczącemi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin lub kasy chorych zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciela, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel, obciążają Fundusz Pracy.

§ 22. Organa, powołane do wykonywania robót, finansowanych przez Fundusz Pracy lub zaprojektowanych z inicjatywy lub przy współudziale Funduszu Pracy, podają do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim i przez obwieszczenie w sposób zapewniający rozpowszechnienie w miejscu zastosowania, jakie świadczenia w naturze, gdzie, kiedy, przez kogo i według jakich cen będą przyjmowane.

Podatnicy chcący uiścić zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn, — mogą zaofiarować organom, wymienionym w ust. 1, celem spłaty tych zaległości świadczenia w naturze lub ich część. W razie przyjęcia oferty organ prowadzący roboty wydaje na żądanie podatnika zaświadczenie tymczasowe, stwierdzające zakres

świadczeń, ich równowartość pieniężną i projektowany termin ich wykonania.

Na podstawie tego zaświadczenia tymczasowego urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne odnośnie zaległości, do wysokości kwoty, uwidocznionej w zaświadczeniu.

Po wykonaniu świadczenia przez podatnika organ prowadzący roboty wydaje podatnikowi zaświadczenie (załącznik 3).

Kasa urzędu skarbowego przyjmuje powyższe zaświadczenie jako wpłatę gotówkową i wydaje podatnikowi pokwitowanie kasowe.

Kary za zwłokę należy obliczać do dnia wydania zaświadczenia.

§ 23. Do świadczeń w naturze w postaci dostarczania płodów rolnych, artykułów żywności, materjałów opałowych, włókienniczych i innych, do przyjmowania ich przez organa Funduszu Pracy oraz do zaliczania tych świadczeń na spłatę zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn — stosuje się odpowiednio postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 806).

§ 24. Wpłaty związków komunalnych (art. 28 ustawy), których podstawę obliczenia stanowią objęte budżetem administracyjnym dochody zwyczajne, osiągnięte w ciągu roku budżetowego, związki komunalne wpłacają na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności w czterech równych ratach, a mianowicie: 1 sierpnia, 1 października, 1 stycznia i 31 marca następnego roku budżetowego, zawiadamiając równocześnie o wysokości dokonanej wpłaty bezpośrednią władzę nadzorczą, która czuwa nad prawidłowością wpłat. Przy uiszczaniu pierwszej raty należy wskazać na blankiecie nadawczym sumę dochodów zwyczajnych, osiągniętych w poprzednim roku budżetowym.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. *).

Poz. 177. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach celnych.

Poz. 178. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 marca 1933 r. o uldze celnej na fosforan trójsodowy.

Poz. 179. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni.

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 29 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 października 1932 r. — Prawo o broni, amunicji i materjałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) zarządza się, co następuje:

I. Pozwolenia na broń.

§ 1. 1. Na prawo posiadania lub posiadania i noszenia broni należy uzyskać pozwolenie według wzoru, ustalonego w załączniku Nr. 1 do niniejszego rozporządzenia.

2. Na prawo posiadania zbioru broni w celach muzealnych, naukowych lub pamiątkowych, należy uzyskać pozwolenie według wzoru, ustalonego w załączniku Nr. 2 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Pozwolenie na prawo posiadania broni uprawnia do posiadania broni, wymienionej w tem pozwoleniu, w obrębie mieszkania tej osoby, której pozwolenie zostało wydane, albo w obrębie innego lokalu, o ile jest on oznaczony w pozwoleniu.

§ 3. 1. Pozwolenie na prawo posiadania i noszenia broni uprawnia do posiadania i noszenia broni, wymienionej w tem pozwoleniu, wszędzie, gdzie nie jest to prawnie zabronione.

2. Podczas noszenia broni poza obrębem swego mieszkania, osoba uprawniona winna pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

§ 4. Pozwolenie na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2) uprawnia jedynie do posiadania i przechowywania określonej broni w pomieszczeniach, oznaczonych w tem pozwoleniu.

§ 5. 1. Imienne pozwolenie na broń winno być zaopatrzone we własnoręczny podpis osoby uprawnionej.

2. Pozwolenie na okaziciela winno być zaopatrzone w pieczęć urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której zostało wydane oraz we własnoręczny podpis osoby, uprawnionej do występowania w imieniu tego urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji.

3. Pozwolenia na broń, nie odpowiadające postanowieniom ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu, są nieważne.

§ 6. Pozwolenie na broń należy okazywać na każde żądanie władz bezpieczeństwa oraz organów policji państwowej, żandarmerji i ochrony granic.

§ 7. 1. Pozwolenie wydaje się z ważnością na okres, nie przekraczający lat trzech.

2. Termin ważności pozwolenia może być przedłużany na okres, nie przekraczający każdorazowo lat trzech.

3. Pozwolenia na posiadanie zbioru broni mogą być wydawane do odwołania.

§ 8. Prośbę o przedłużenie terminu ważności pozwolenia osoba uprawniona winna wnieść do właściwej ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej przed upływem terminu ważności pozwolenia.

§ 9. Osoby, które nie zamierzają ubiegać się o przedłużenie terminu ważności pozwolenia na broń, winny pozbyć się posiadanej broni, amunicji i prochu strzelniczego przed upływem tego terminu.

---

*) Załącznika nie przedrukowano.

§ 10. W razie kradzieży lub zagubienia broni, osoba, której pozwolenie na tę broń zostało wydane, winna w ciągu 14 dni powiadomić o tem właściwą ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 11. Osoba, w której posiadanie przeszła broń wskutek śmierci lub zaginięcia osoby, posiadającej na nią pozwolenie, winna w ciągu 14 dni od dnia przejęcia tej broni pozbyć się jej lub wnieść prośbę do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej o wydanie jej pozwolenia na broń (§ 1).

II. Nabywanie i pozbywanie broni.

§ 12. 1. Broń w celach osobistych wolno nabywać jedynie na zasadzie:

a) pozwoleń na broń (§ 1 ust. 1), o ile zawierają one osobne karty, uprawniające do nabycia broni,

b) pozwoleń na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2), o ile uprawniają one do nabywania broni.

2. Postanowienie powyższe nie odnosi się do nabywania broni przez sprowadzenie lub przywiezienie jej na obszar Rzeczypospolitej na zasadzie pozwolenia powiatowej władzy administracji ogólnej albo zaświadczenia, wydanego przez placówkę konsularną Rzeczypospolitej Polskiej zagranicą.

§ 13. 1. Wolno nabywać broń tylko tego rodzaju i w takiej ilości, jaka jest oznaczona w pozwoleniu na broń na kartach, uprawniających do nabycia broni, lub w pozwoleniu na posiadanie zbioru broni.

2. Pozwolenie na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2) może uprawniać do nabywania broni bez ograniczeń, zarówno co do ilości, jak i rodzaju.

§ 14. Nabywać broń na zasadzie pozwolenia na okaziciela może jedynie osoba:

a) uprawniona do występowania w imieniu urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub organizacji, której pozwolenie zostało wydane, albo

b) posiadająca specjalne upoważnienie na piśmie, wydane przez osobę, wymienioną w punkcie a).

§ 15. 1. Przy nabywaniu broni na zasadzie pozwolenia na broń (§ 1 ust. 1) należy wypełnić kartę, uprawniającą do nabycia danej broni oraz wpisać nabytą broń do pozwolenia.

2. Fakt i data pozbycia się, względnie nabycia określonej broni, winny być stwierdzone własnoręcznym podpisem przez osobę pozbywającą się broni — w pozwoleniu, a przez osobę nabywającą broń — na karcie (ust. 1). Osoby, wymienione w § 14 pkt. a), winny ponadto oznaczyć na karcie stanowisko, jakie w uprawnionym urzędzie, instytucji, przedsiębiorstwie lub organizacji zajmują.

3. Kartę, zaopatrzoną w podpis nabywcy, należy oddać osobie, pozbywającej się broni. Osoby, wymienione w § 14 pkt. b), winny oddać ponadto posiadane upoważnienie do nabycia broni.

§ 16. Przy nabywaniu broni na zasadzie pozwolenia na posiadanie zbioru broni (§ 1 ust. 2) należy wpisać nabytą broń do pozwolenia, osoba zaś pozbywająca się broni, winna stwierdzić własnoręcznym podpisem fakt i datę pozbycia się tej broni.

§ 17. 1. Pozbywać się broni, posiadanej do użytku osobistego, na rzecz osób, wymienionych w art. 21 ust.1 pkt. a) lub b) prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807), wolno jedynie po otrzymaniu od tych osób zaświadczenia ich bezpośredniej władzy przełożonej, upoważniającego do nabycia takiej broni.

2. Postanowienie powyższe nie dotyczy pozbywania się broni, nie należącej do przepisowego uzbrojenia tych osób. Przy pozbywaniu takiej broni mają zastosowanie odnośne postanowienia niniejszego rozdziału.

§ 18. Osobie, pozbywającej się broni, nie wolno oddać tej broni nabywcy przed dopełnieniem czynności, określonych w §§ 15, 16 względnie 17.

§ 19. W razie pozbycia się broni, posiadanej do użytku osobistego, osoba, która pozbyła się broni, winna otrzymaną od nabywcy kartę oraz upoważnienie (§ 15 ust. 3), albo zaświadczenie (§ 17) złożyć właściwej ze względu na miejsce swego zamieszkania powiatowej władzy administracji ogólnej najpóźniej w 14 dni od dnia pozbycia się broni.

§ 20. Wszelkie wpisy w pozwoleniach na broń i w kartach, uprawniających do nabycia broni, winny być dokonywane atramentem lub ołówkiem atramentowym czytelnie i dokładnie.

§ 21. Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do pozbywania się broni, posiadanej do użytku osobistego, osobom, posiadającym pozwolenie na handel taką bronią, o ile nabywają one tę broń w celach handlowych.

§ 22. Broń myśliwską wolno odstępować bez dopełnienia czynności, określonych w niniejszym rozdziale, osobom, posiadającym pozwolenie na prawo posiadania i noszena jakiejkolwiek broni myśliwskiej, jednakże tylko na czas polowania u osoby lub z osobą, która broń tę odstąpiła.

III. Przepisy specjalne i końcowe.

§ 23. Wolno nabywać, posiadać i nosić bez pozwolenia, określonego w art. 18 ust. 1 prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dn. 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807):

a) wszelkiego rodzaju broń palną, wytworzoną przed rokiem 1850,

b) wiatrówki, kalibru najwyżej 6 mm.,

c) aparaty automatyczne, służące wyłącznie do zabezpieczenia dostępu do budynków lub poszczególnych pomieszczeń w budynkach przed wtargnięciem osób niepowołanych oraz

d) aparaty, służące wyłącznie do uboju koni i bydląt rzeźnych.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Załączniki do rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. (poz. 179).

Załącznik Nr. 1.
Wzór do § 1 ust. 1.

(Str 1)

RZECZPOSPOLITA POLSKA

POZWOLENIE NA BROŃ

Ser..........

Nr......................

(Str. 2)

M. P.

....
Podpis posiadacza pozwolenia.

(Str. 3).

Nr......................
Starosta

Na zasadzie art. 19 ust. 1 i 2 prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. poz. 807) udziela się

....
zamieszkałe......w..

....
pozwolenia na prawo posiadania i noszenia
1. ....
2. ....
3. ....
4. ....

....
Pozwolenie...... uprawnia do nabywania amunicji do tej broni bez ograniczeń ....
Pozwolenie ważne do dnia

....

Opłatę stemplową pobrano.

..........................dnia..........................

Starosta

M. P.

(Str. 4 i 5).

Starosta
Nr......................

Posiadacz pozwolenia zamieszkuje
w ....
..........................dnia..........................

Starosta

M. P.

Starosta
Nr......................

Posiadacz pozwolenia zamieszkuje
w ....
..........................dnia..........................

Starosta

M. P.

Starosta
Nr......................

Posiadacz pozwolenia zamieszkuje
w ....
..........................dnia..........................

Starosta

M. P.

(Str. 6).

Starosta .
Nr.........................

Termin ważności pozwolenia przedłuża się do dnia..

Opłatę stemplową pobrano.

..............................dnia..............................

Starosta

M. P.

Starosta
Nr.........................

Termin ważności pozwolenia przedłuża się do dnia..

Opłatę stemplową pobrano.

..............................dnia..............................

Starosta

M. P.

Starosta
Nr.........................

Termin ważności pozwolenia przedłuża się do dnia..

Opłatę stemplową pobrano.

..............................dnia..............................

Starosta

M. P.

(Str. 7, 8, 9 i 10).

UPRAWNIONY POSIADA		
Potwierdzenie		
Numer		
Kaliber		
System i firma fabr.		
Rodzaj broni		

(Str. 11, 13, 15 i 17).

POZWOLENIE NA BROŃ

Serja.................. Nr..................

Starosta

Nr.........................

Karta na nabycie broni, wymienionej na str. 3 poz...............*)

....

(rodzaj broni)

....

(system) (kaliber)

....

(numer broni)

nabyłem w dniu ....

....

....

....

(podpis nabywcy i jego adres)

*) na str. 11 — 1, na str. 13 — 2,
na str. 15 — 3, na str. 17 — 4.

(Strony 12, 14, 16 i 18).

bez tekstu.

(Str. 19, 20 i 21).

ADNOTACJE WŁADZY

(Str. 19. 20 i 21).

Wyciąg z przepisów prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807).

Art. Art. 23, 26 ust. 1, 2, 3, 4, i 7, 27 ust. l, 33, 35 ust. l, 47, 48, 49 i 51.

Wyciąg z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 179).

§§ 2, 3, 6, 8, 9, 10, 15 i 20.

Załącznik Nr. 2.
Wzór do § 1 ust. 2.

(wymiar 20 × 30 cm.)

(*Str. 1*).

RZECZPOSPOLITA POLSKA

WOJEWÓDZTWO...

STAROSTA...

Nr.........................

Na zasadzie art. 19 ust. 1 i 2 prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) udziela się...

....

zamieszkałe.......w...

pozwolenia na prawo posiadania zbioru broni w ....

....

Pozwolenie..........uprawnia do nabywania broni ....

....

Pozwolenie nie uprawnia do nabywania amunicji i prochu strzelniczego.

Pozwolenie ważne jest do...

Opłatę stemplową pobrano.

....dnia.......................................

M. P. Starosta

(*Str. 2 i 3*).

ZBIÓR BRONI ZAWIERA				
Rodzaj broni	System i firma fabr.	Kaliber	Numer broni	Potwierdzenie

(*Str. 4*).

ADNOTACJE WŁADZY.

Poz. 180. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1933 r. o zniesieniu gmin wiejskich Stężyca Szlachecka i Stężyca Królewska i o utworzeniu gminy wiejskiej Stężyca w powiecie kartuskim, województwie pomorskiem.

Poz. 181. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Brody w powiecie tczewskim, województwie pomorskiem.

Poz. 182. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Grzybno w powiecie chełmińskim, województwie pomorskiem.

Poz. 183. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1933 r. o zmianie granic miasta Winnik w powiecie i województwie lwowskiem.

Poz. 184. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Sypniewo i o zmianie granic gmin wiejskich Sypniewo i Jeleń oraz obszaru dworskiego Iłowo w powiecie sępoleńskim, województwie pomorskiem.

Poz. 185. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Sulnowo w powiecie świeckim, województwie pomorskiem.

z 31 marca Nr. 23 Rok 1933

Poz. 186. Ustawa skarbowa z dnia 28 lutego 1933 r. na okres od 1 kwietnia 1933 r. do 31 marca 1934.

Poz. 187. Ustawa z dnia 28 marca 1933 r. o wstrzymaniu eksmisji dzierżawców gruntów, zajętych pod budynki i położonych w obrębie wsi i osad na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Poz. 188. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 marca 1933 r. o wprowadzeniu w obieg znaczka pocztowego z podobizną Żwirki i Wigury.

Poz. 189. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 24 marca 1933 r. o przyjmowaniu do przewozu pocztą druków-ulotek.

Poz. 190. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej.

Poz. 191. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie uzupełnienia taryfy pocztowej.

Poz. 192. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 marca 1933 r. o uldze celnej na mace.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 marca Nr. 49 Rok 1933

Poz. 65. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1933 r. o zmianie granic obwodów Urzędów Okręgowych w powiecie pszczyńskim, województwie śląskiem.

z 2 marca Nr. 50 Rok 1933

z 3 marca Nr. 51 Rok 1933

Poz. 66. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 3 z dnia 17 lutego 1933 r. L. D. IV. 2786/2/33 w sprawie specyfików farmaceutycznych.

z 4 marca Nr. 52 Rok 1933

Poz. 67. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 4 z dnia 17 lutego 1933 r. L. D. IV. 3164/2/33 o cleniu niektórych towarów.

z 6 marca Nr. 53 Rok 1933

z 7 marca Nr. 54 Rok 1933

z 8 marca Nr. 55 Rok 1933

Poz. 68. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 2 marca 1933 r. o umorzeniu 7% obligacji poż. kolejowej.

Poz. 69. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 4163/3/33 z dnia 28 lutego 1933 r. w sprawie tranzytowego przewozu towarów przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 70. Obwieszczenie Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 6 marca 1933 r. o wolnych stanowiskach sędziów N. T. A.

z 9 marca Nr. 56 Rok 1933

Poz. 71. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 lutego 1933 r. o nadaniu statutu izbie rolniczej z siedzibą w Białymstoku.

z 10 marca Nr. 57 Rok 1933

Poz. 72. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 marca 1933 r. o wykonywaniu pomiarów pól górniczych.

z 11 marca Nr. 58 Rok 1933

Poz. 73. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 lutego 1933 r. o ustaleniu ilości notarjuszy przy zamiejscowym wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Wilnie.

Poz. 74. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 lutego 1933 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 28 września 1932 r. w sprawie podziału terytorjalnego gmin wyznaniowych żydowskich w województwach poznańskiem i pomorskiem.

z 13 marca Nr. 59 Rok 1933

Poz. 75. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1933/34 na obszarze województw: warszawskiego, białostockiego, lubelskiego, łódzkiego i kieleckiego z wyjątkiem powiatu olkuskiego.

z 14 marca Nr. 60 Rok 1933

Poz. 76. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 8 marca 1933 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego na rok służbowy 1933/34.

Poz. 77. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 8 marca 1933 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województw wileńskiego i nowogródzkiego na rok służbowy 1933/34.

z 15 marca Nr. 61 Rok 1933

Poz. 78. Zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 marca 1933 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę trójkąta do obracania parowozów na stacji kolejowej Kielce — Herbskie.

z 16 marca Nr. 62 Rok 1933

Poz. 79. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 3 marca 1933 r. o wygranych numerach obligacyj 4% pożyczki dolarowej Serji III.

Poz. 80. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1933 r. w sprawie utworzenia w Serafińcach punktu przejściowego.

z 17 marca Nr. 63 Rok 1933

Poz. 81. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości i Medalu Niepodległości.

z 18 marca Nr. 64 Rok 1933

Poz. 82. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 83. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 84. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 85. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 20 marca Nr. 65 Rok 1933

Poz. 86. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 16 marca 1933 r. Nr. 2529/33 o wygaśnięciu mandatów do Sejmu.

Poz. 87. Zarządzenie Ministra Poczt i Tegrafów z dnia 20 lutego 1933 r. o wycofaniu z obiegu niektórych pocztowych znaczków opłaty.

z 21 marca Nr. 66 Rok 1933

z 22 marca Nr. 67 Rok 1933

Poz. 88. Zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 15 marca 1933 r. w sprawie czasowej zmiany opłat radjofonicznych.

z 23 marca Nr. 68 Rok 1933

Poz. 89. Obwieszczenie Ministra Komunikacji z dnia 13 marca 1933 r. w sprawie składu Państwowej Rady Kolejowej na okres trzyletni 1933 r. — 1936 r.

z 24 marca Nr. 69 Rok 1933

Poz. 90. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 18 marca 1933 r. Nr. 2530/33 o wygaśnięciu mandatów poselskich.

z 25 marca Nr. 70 Rok 1933

Poz. 91. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 marca 1933 r. o wywłaszczeniu gruntów dla rozbudowy koszar wojskowych w Katowicach.

z 27 marca Nr. 71 Rok 1933

z 28 marca Nr. 72 Rok 1933

Poz. 92. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 marca 1933 r. w sprawie podziału lasów państwowych na nadleśnictwa.

z 29 marca Nr. 73 Rok 1933

Poz. 93. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów w mieście Wilnie i w powiecie wileńsko-trockim na cele zakwaterowania wojska.

z 30 marca Nr. 74 Rok 1933

Poz. 94. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Sejmu.

Poz. 95. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Senatu.

31 marca Nr. 75 Rok 1933

Poz. 96. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 97. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie statutu Funduszu Pracy.

STATUT FUNDUSZU PRACY.

§ 1.

Celem Funduszu Pracy, zwanego w dalszym ciągu Funduszem, jest dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia, przedewszystkiem drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o publicznem znaczeniu.

W działalności swej Fundusz Pracy uwzględnia przedewszystkiem osoby, które podlegały zabezpieczeniu na wypadek braku pracy.

§ 2.

Cele swoje Fundusz spełnia przez:

a) gromadzenie i podział funduszów i świadczeń w naturze;

b) inicjowanie i współdziałanie w projektowaniu robót publicznych lub robót o publicznem znaczeniu, jakoteż wszelkich innych robót, mających wyraźne znaczenie dla zmniejszenia bezrobocia;

c) finansowanie robót, wymienionych w lit. b);

d) prowadzenie akcji zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia;

e) prowadzenie i współdziałanie w prowadzeniu wszelkiego rodzaju akcji, mającej na celu zaopatrzenie osób wymienionych w § 1 w samodzielne podstawy egzystencji;

f) prowadzenie w miarę koniecznej potrzeby bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacyj społecznych pomocy doraźnej dla osób wymienionych w § 1, a nie objętych inną akcją pomocy.

§ 3.

Fundusz jest osobą prawną. Fundusz może posiadać, nabywać i zbywać majątek ruchomy i nieruchomy, zawierać wszelkie umowy w zakresie swego działania, zaciągać zobowiązania, a w szczególności zaciągać pożyczki, wystawiać i żyrować weksle oraz bronić swych interesów w sądach i urzędach.

Siedzibą Funduszu jest m st. Warszawa.

§ 4.

Fundusz rozciąga swą działalność na cały obszar Rzeczypospolitej i może również popierać działalność organizacyj, powołanych zagranicą dla łagodzenia skutków bezrobocia wśród zarobkowej emigracji polskiej.

§ 5.

Organami Funduszu są:
a) Prezes,
b) Komitet Naczelny,
c) Dyrekcja,
d) Komitety lokalne.

§ 6.

Na czele Funduszu stoi Prezes, powoływany i zwalniany przez Prezesa Rady Ministrów.

Jeżeli Prezes nie może pełnić swych obowiązków, obowiązki te przechodzą na zastępcę. Zastępcę powołuje i zwalnia — z pośród członków Komitetu Naczelnego — Prezes Rady Ministrów.

§ 7.

Do właściwości Prezesa należy:

a) nadzór nad działalnością Funduszu;

b) zatwierdzanie regulaminów: Komitetu Naczelnego i Dyrekcji oraz ramowych regulaminów dla komitetów lokalnych;

c) zatwierdzanie wytycznych działalności Funduszu;

d) przedkładanie Prezesowi Rady Ministrów do zatwierdzania programu robót, finansowanych przy pomocy Funduszu, ich kolejności oraz zatwierdzanie planu akcji zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia i akcji pomocy doraźnej;

e) przedkładanie projektów preliminarzy budżetowych Prezesowi Rady Ministrów;

f) przedkładanie Prezesowi Rady Ministrów dorocznych sprawozdań o gospodarce Funduszu i o jego stanie;

g) zezwalanie na wniosek Dyrekcji i po wysłuchaniu opinji Komitetu Naczelnego na nabywanie i zbywanie majątku nieruchomego Funduszu;

h) powoływanie i rozwiązywanie na wniosek Dyrekcji komitetów lokalnych, ustalanie składu i terenu ich działalności;

i) przedkładanie Prezesowi Rady Ministrów wniosków w sprawie powoływania i zwalniania członków Dyrekcji.

§ 8.

Prezesowi służy prawo zawieszania uchwał Komitetu Naczelnego, które uzna za sprzeczne z prawem lub z celami Funduszu. Uchwały takie Prezes przedkłada w ciągu 14 dni od dnia ich powzięcia Prezesowi Rady Ministrów, celem ostatecznego rozstrzygnięcia.

§ 9.

Komitet Naczelny składa się z przewodniczącego, którym jest Prezes Funduszu, i z następujących członków:

a) po 1 przedstawicielu Prezesa Rady Ministrów, Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Komunikacji, Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;

b) 1 przedstawiciela gmin miejskich i 1 przedstawiciela powiatowych związków komunalnych, powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, 1 przedstawiciela samorządu gospodarczego, powoływanego przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, 1 przedstawiciela pracodawców, powoływanego przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, po jednym przedstawicielu robotników i pracowników umysłowych, powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Opieki Społecznej, oraz 1 przedstawiciela rolnictwa, powoływanego przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Prezes Rady Ministrów może powyższy skład uzupełnić osobami, których współpracę w Komitecie Naczelnym uzna za celową.

§ 10.

Do właściwości Komitetu Naczelnego należy:

a) uchwalanie regulaminów Komitetu Naczelnego,

b) uchwalanie na wniosek Dyrekcji projektów preliminarzy budżetowych,

c) uchwalanie na wniosek Dyrekcji wytycznych działalności Funduszu,

d) uchwalanie sprawozdań o gospodarce Funduszu i o jego stanie, przedkładanych przez Dyrekcję,

e) rozpatrywanie wszelkich spraw, skierowanych do Komitetu Naczelnego przez Prezesa.

§ 11.

Zebrania Komitetu Naczelnego mogą być zwyczajne i nadzwyczajne.

Zebrania zwyczajne Komitetu zwołuje Prezes conajmniej raz na trzy miesiące.

Zebrania nadzwyczajne zwołuje Prezes:

a) na żądanie Prezesa Rady Ministrów,

b) z własnej inicjatywy,

c) na wniosek conajmniej 5 członków Komitetu.

Zebrania są ważne bez względu na ilość obecnych członków Komitetu, o ile zawiadomienia zostały rozesłane zgodnie z regulaminem Komitetu Naczelnego; uchwały zapadają zwykłą większością głosów, przyczem — w razie równości głosów — rozstrzyga głos przewodniczącego.

W zebraniach Komitetu Naczelnego biorą udział bez prawa głosowania członkowie Dyrekcji.

§ 12.

Zarząd Funduszu sprawuje Dyrekcja, składająca się z Dyrektora Naczelnego i z 2 Dyrektorów, powoływanych i zwalnianych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa.

§ 13.

Dyrekcja wykonywa zarząd sprawami Funduszu i kieruje akcją Funduszu, w ramach regulaminu Dyrekcji, a w szczególności sprawuje nadzór — z punktu widzenia celów ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) — nad wykonywaniem robót, finansowanych przy pomocy Funduszu.

§ 14.

Pełnomocnictwa, umowy, kontrakty, akty hipoteczne i notarjalne, weksle, czeki i inne dokumenty zobowiązujące Fundusz powinny być podpisane pod pieczęcią Dyrekcji Funduszu przez 2 członków Dyrekcji.

§ 15.

Prezes i Dyrekcja w stosunku do komitetów lokalnych są zwierzchniemi organami instruującemi i nadzorującemi, których zarządzeniom i poleceniom komitety lokalne są podporządkowane.

§ 16.

Przewodniczącego i członków komitetów lokalnych powołuje Prezes, z tem, że w skład komitetów lokalnych, w których ma być reprezentowany przedewszystkiem czynnik społeczny, powinni wchodzić:

a) przedstawiciele władz administracji ogólnej,

b) przedstawiciele samorządu terytorjalnego,

c) przedstawiciele robotników i pracowników umysłowych,

d) przedstawiciele pracodawców.

Członków, wymienionych w lit. a) i b), powołuje Prezes z pośród osób, wyznaczonych przez właściwą wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 17.

Do właściwości komitetów lokalnych należy:

a) uchwalanie regulaminów komitetu lokalnego,

b) przedstawianie Dyrekcji planu działania i preliminarzy wydatków,

c) przedstawianie Dyrekcji sprawozdań rachunkowych i ogólnych ze swej działalności,

d) współdziałanie z państwowemi urzędami pośrednictwa pracy przy zapośredniczaniu bezrobotnych,

e) prowadzenie akcji zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia,

f) prowadzenie akcji pomocy w naturze według zatwierdzonych przez Prezesa wytycznych i planu oraz według wskazań Dyrekcji,

g) wykonywanie instrukcyj, zarządzeń okólników i t. p. Prezesa lub Dyrekcji,

h) załatwianie spraw i wykonywanie wszelkich czynności, poruczonych komitetom lokalnym przez Prezesa lub Dyrekcję.

§ 18.

Organa Funduszu używają okrągłej pieczęci z napisem w otoku „Fundusz Pracy" i z poprzecznym napisem wewnątrz: „Prezes", „Dyrekcja" lub „Komitet Lokalny w . . . ." (z wymienieniem siedziby).

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

48.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

z dnia 10 marca 1933 r.

w sprawie czasowego zawieszenia niektórych przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie awansowania oficerów i szeregowych P. P. z dnia 16 marca 1929 r.

Na podstawie art. 79 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, w brzmieniu obwieszczenia Min. Spraw Wewn. z dn. 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5 z 1931 r., poz. 27) zarządzam, co następuje:

§ 1. Na okres czasu od 15 marca 1933 do 15 kwietnia 1933 r. ulega zawieszeniu w stosunku do podkomisarzy, aspirantów i st. przedowników moc obowiązująca przepisów § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 3, poz. 79) odnośnie terminów awansowania.

W okresie tym podkomisarze i aspiranci, posiadający warunki dla osiągnięcia wyższego stopnia, mogą być awansowani na komisarzy i podkomisarzy; starsi przodownicy, posiadający potrzebne warunki dla osiągnięcia stopnia oficerskiego — na aspirantów z uposażeniem st. przodownika.

§ 2. Na okres czasu od 15 marca 1933 r. do 15 kwietnia 1933 r. ulega zawieszeniu w stosunku do szeregowych P. P. w stopniu posterunkowego moc obowiązująca przepisów § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie awansowania oficerów i szeregowych P. P. z dn. 16 marca 1929 r. (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 3, poz. 79), dotyczących posiadania zawodowego wyszkolenia, jako warunku do awansu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1933 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Bronisław Pieracki*

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

49.

Okólnik Nr. 19

z dnia 4 marca 1933 r.

(Nr. G. L. 4 b. 3/3) o delegowaniu aplikantów sądowych do urzędów administracji ogólnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W Dzienniku Ustaw Nr. 86 z dn. 12.X.1932 roku pod poz. 734 ukazało się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7.X.1932 r., zmieniające niektóre przepisy prawa o ustroju sądów powszechnych, wprowadzające w punkcie 9 art. 1-go nowy przepis do art. 257 jako § 2 w następującem brzmieniu:

„Aplikanta sądowego można również delegować na czas określony do urzędu władzy administracji ogólnej celem zaznajomienia go z czynnościami tej władzy w zakresie orzecznictwa karnego".

Nadto rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 825) unormowany został całokształt spraw, związanych ze stanowiskiem służbowem aplikantów, przebiegiem aplikacji i odpowiedzialnością dyscyplinarną aplikantów.

Na skutek porozumienia się Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z Ministerstwem Sprawiedliwości w wykonaniu tych przepisów, zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) porozumieć się z P. P. Prezesami właściwych sądów okręgowych co do sposobu praktycznego wprowadzenia tych przepisów w życie, a w szczególności co do liczby aplikantów, jaką P. P. Prezesi sądów okręgowych mogą delegować do podległych Panom urzędów, oraz co do wyznaczenia tych urzędów, w których aplikanci będą mogli być zatrudnieni w zakresie orzecznictwa karno-administracyjnego.

Przy porozumiewaniu się z P. P. Prezesami sądów okręgowych należy przedewszystkiem mieć na uwadze warunki miejscowe, a więc — ogólną ilość aplikantów w danym okręgu sądowym, zakres potrzeb sądownictwa, jak również zakres

możliwości pożytecznego zatrudnienia aplikantów w poszczególnych starostwach. Pierwszeństwo przy umieszczaniu aplikantów w urzędach administracji ogólnej oddać przytem należy tym urzędom, które mają większą ilość spraw karno-administracyjnych i znajdują się w siedzibach sądów okręgowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że w myśl cytowanego poprzednio art. 257 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych aplikanci mogą być zatrudniani tylko w zakresie orzecznictwa karno-administracyjnego. Stosownie do porozumienia z Ministerstwem Sprawiedliwości okres delegacji do urzędów administracji ogólnej wynosić będzie 3 miesiące. Bezzwłocznie po ukończeniu przez aplikanta pracy w danym urzędzie, kierownicy tych urzędów sporządzą sprawozdanie z postępów, zdolności i sprawowania się aplikanta w okresie, gdy był zatrudniony w podległym im urzędzie i prześlą je prezesowi właściwego sądu okręgowego.

Stosunek służbowy aplikanta do kierownika urzędu normują przepisy powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 825), które czynią kierowników urzędów przełożonymi służbowymi aplikantów w okresie czasu, w którym aplikant zatrudniony jest w podległym im urzędzie.

Zwrócić wreszcie należy uwagę na to, iż aplikanci należeć będą do tych referentów, do których w pierwszym rzędzie może być zastosowany w szerokiej mierze § 33 rozporz. Min. Spraw Wewn. i in. z dn. 30 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 464). Nie zwolni to naturalnie zastępców starostów względnie starostów od czuwania nad zasadniczą linją polityki karno-administracyjnej.

W sprawie ponoszenia kosztów przejazdu aplikanta i należnej mu diety za czas przejazdu, jeżeli wyznaczony zostaje do starostwa położonego poza siedzibą sądu okręgowego, wyda Ministerstwo osobne zarządzenie.

50.

Okólnik Nr. 20

z dnia 7 marca 1933 r.

(BZ. 39/1/2) w sprawie starannego wykonywania czynności przy ekshumacji zwłok żołnierzy, poległych w wojnie europejskiej i w wojnie Polski z Z. S. R. R.

Do
P. P. Wojewodów.

Podczas dokonywania ekshumacji mogił wojennych i przewożenia zwłok poległych żołnierzy z jednego cmentarza wojennego na inne miejsce zaszedł fakt, iż na miejscu przeprowadzanych ekshumacyjnych robót znaleziono niepogrzebane kości żołnierzy oraz szczątki umundurowania wojskowego.

Fakt powyższy spowodował nawet interwencję poselstwa obcego państwa w Warszawie.

Aby zapobiec powtórzeniu się podobnych wypadków, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o wydanie zarządzenia, które miałoby na celu przestrzeganie przez personel grobownictwa wojennego b. starannego i akuratnego wykonywania robót ekshumacyjnych oraz zachowania należnego szacunku i powagi dla zwłok poległych żołnierzy. Wydobyte przy ekshumacji z mogił kości poległych oraz szczątki umundurowania wojskowego, jako też wszelkie przedmioty znalezione przy zmarłych, z wyjątkiem wartościowych przedmiotów ze złota, srebra, innych metali szlachetnych lub drogich kamieni, winny być bezwzględnie ponownie pochowane w tych mogiłach, do których przewiezienie zwłok jest zamierzone oraz winny być pogrzebane przy tych samych zwłokach, przy których przedmioty znaleziono.

Przedmioty wartościowe, jak np.: pierścienie, obrączki ślubne, ordery i inne odznaczenia wojskowe, krzyżyki i wogóle przedmioty kultu religijnego, wreszcie monety wykopane przy zwłokach podczas ekshumacji, po ich zdezynfekowaniu, należy przesyłać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przy odpowiednich protokółach z zaznaczeniem przynależności przedmiotów.

Znalezione przedmioty należy przesyłać Ministerstwu raz na rok po ukończeniu zimowego ekshumacyjnego okresu robót.

Wykopane w czasie ekshumacji doły mogilne po zabraniu z nich zwłok powinny być zasypane i wyrównane ziemią do poziomu terenu.

O miejscu i terminie zamierzonych robót ekshumacyjnych należy zawczasu powiadomić odnośne powiatowe władze administracji ogólnej (organ sanitarny).

Roboty ekshumacyjne należy przeprowadzać pod stałym i ścisłym nadzorem przedstawiciela urzędu wojewódzkiego, delegowanego na miejsce dokonywanych robót z udziałem miejscowego lekarza powiatowego w wypadkach, gdy P. Wojewoda uzna to za konieczne, ze względu na zachowanie warunków sanitarnych.

Dokonanie ekshumacji i przeniesienia zwłok żołnierzy winno być potwierdzone sporządzeniem odpowiednich protokółów ekshumacyjnych, podpisanych przez przedstawicieli: urzędu wojewódzkiego, policji państwowej, wójta lub sołtysa odnośnej gminy lub wsi oraz lekarza powiatowego, o ile tenże był obecny podczas ekshumacji.

51.

Okólnik Nr. 21

z dnia 9 marca 1933 r.

(AA. 30. 18) o udzielaniu zezwoleń artystom zagranicznym na występy w Polsce.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Praktyka wykazała, że ruch i zarobkowanie artystów zagranicznych w Polsce nie są przez

władze normowane zgodnie z instrukcjami zawartemi w okólnikach Nr. 165 z dnia 11 września 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1713, poz. 3) i Nr. 166 z dn. 28 września 1931 r. oraz Nr. 67 z dn. 18 maja 1932 r., a w szczególności zdarzają się wypadki, że niektóre imprezy zagraniczne bez wiedzy i zgody Ministerstwa Spraw Wewnętrznych uzyskują od poszczególnych P. P. Wojewodów zezwolenia na zarobkowanie w Polsce sposobem objazdowym.

Jeśli chodzi o artystów kabaretowo-dancingowych, to na niektórych obszarach kraju sprawy udzielania zezwoleń na występy tego rodzaju artystów w lokalach kabaretowo-dancingowych traktowane są zbyt liberalnie. Na terenach innych województw stosowana jest znowu bezwzględna restrykcja, co, ani ze względu na interes przedsiębiorstw, ani także ze względu na politykę ruchu artystów obywateli polskich w państwach obcych, nie jest wskazane.

Jaskrawym dowodem nieprzestrzegania przez władze administracji ogólnej dyrektyw Ministerstwa w tym przedmiocie jest częste udzielanie przez niektóre władze, we własnym zakresie, bez zgody Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wiz uzupełniających artystom zagranicznym wbrew wyraźnemu zakazowi zawartemu w p. 3 okólnika Nr. 166 z dnia 28 września 1931 r. i w ust. 2 części II okólnika Nr. 67 z dnia 18 maja 1932 r.

Zdarzają się nawet wypadki, że władze, aby uniknąć przedkładania Ministerstwu konkretnych spraw o wyrażenie zgody na udzielenie wizy uzupełniającej zarobkującym artystom zagranicznym, udzielają im odroczenia terminu opuszczenia granic Państwa na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575), pomimo braku istotnych warunków dla takiego odroczenia.

Powyższy tryb postępowania czyni kontrolę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w przedmiocie ruchu artystów zagranicznych zupełnie iluzoryczną.

Z tego względu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dla ujednostajnienia prowadzenia polityki widowiskowej w stosunku do imprez i poszczególnych artystów zagranicznych, a w szczególności: a) dla zahamowania nadmiernego napływu artystów zagranicznych, b) jednolitego traktowania tych spraw na poszczególnych obszarach kraju i c) ujęcia w dokładną ewidencję i kontrolę ruchu artystów zagranicznych w Polsce ustala, co następuje:

1) Zezwolenia na występy artystów zagranicznych, tak zespołów, jak i poszczególnych osób urządzane sposobem objazdowym na terenie przekraczającym obszar jednego województwa udziela wyłącznie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

2) Zezwolenia na występy artystów zagranicznych, urządzane sposobem objazdowym na obszarze jednego województwa, względnie mniejszym obszarze lub tylko w jednej miejscowości, udzielone być może przez terytorjalnie właściwą wojewódzką władzą administracji ogólnej nieinaczej jak tylko za uprzednią aprobatą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bez względu na ilość zespołu artystycznego.

Wyjątek od tej zasady stanowią osoby wymienione w punkcie c) okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 165 z dnia 11 września 1930 r. Nr. AA. 2226/1.

3) Uzupełniające wizy zarobkowe dla wszystkich kategoryj artystów zagranicznych, upoważniające na dalsze występy w Polsce, mogą być udzielone wyłącznie za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

4) Odroczeń terminu wyjazdu należy udzielać zgodnie z istotnym sensem § 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575), to znaczy tylko wówczas, jeżeli artysta wykaże, że nie mógł w oznaczonym czasie faktycznie osiągnąć celu uwidocznionego w wizie pobytowej lub w wizie uzupełniającej. A zatem nie wolno odraczać terminu wyjazdu, jeżeli artysta zmienia miejsce lub lokal pracy, lub jeżeli w pełni wykorzystał czas pobytu określony w wizie dla osiągnięcia celu.

Zezwoleń na odroczenie wyjazdu należy udzielać tylko w tym wypadku, jeżeli cudzoziemiec wykaże, że nieosiągnięcie przezeń celu pobytu w terminie określonym w wizie nastąpiło z powodów od niego niezależnych (choroba, przerwa w komunikacji, nieprzewidziane zamknięcie przedsiębiorstwa i t. p.).

Jeżeli artysta osiągnie cel pobytu w określonym przez wizę czasie i chce pozostać jeszcze w Polsce w innym celu, władza winna stosować nie § 6, a § 8 rozporządzenia o ruchu cudzoziemców to znaczy, może udzielić wizy uzupełniającej, mając jednak na uwadze instrukcję zawartą w p. 3 niniejszego okólnika.

Jeśli chodzi o artystów kabaretowo-dancingowych, to wobec ustalenia już przez P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy) przedsiębiorstw zatrudniających takich artystów, oraz określenia ich liczby dla poszczególnych przedsiębiorstw, dla uproszczenia postępowania w tych sprawach i zmniejszenia korespondencji— perjodyczne zapotrzebowania miesięczne odnośnych przedsiębiorstw zawierające liczbę i personalja artystów w ramach ustalonego kontyngentu — mogą być wnoszone do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bezpośrednio.

Do podań składanych w tych sprawach winien być w każdym wypadku dołączony materjał informacyjny w postaci fotosów, recenzyj prasowych i t. p., które pozwoliłyby zorjentować się co do jakości i wartości produkcyj danego artysty, czy zespołu.

Podania i prośby w tych sprawach winny być przedkładane Ministerstwu w takich terminach, by Ministerstwo bez urzędowania w przyspieszonym trybie mogło zdecydować daną sprawę przed terminem występu.

O treści tej części niniejszego okólnika, ustalającej powyższy tryb postępowania w sprawach zezwoleń na występy artystów zagranicznych należy we właściwej formie poinformować zainteresowanych właścicieli odnośnych przedsiębiorstw.

Regulując w sposób powyższy kwestję ruchu artystów zagranicznych w Polsce, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, mając z dotychczasowej praktyki liczne przykłady nieprzestrzegania przez niektóre organa przepisów i instrukcyj w tym przedmiocie, prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o odpowiednie pouczenie podwładnych urzędników co do konieczności bezwzględnego przestrzegania instrukcyj zawartych w niniejszym okólniku, z zaznaczeniem, iż w razie ujawnienia wypadków uchybień, wyciągnięte zostaną w stosunku do winnych konsekwencje dyscyplinarne, o których mowa w piśmie okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1931 r. Nr. AA. 2091/3.

Równocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 166 z dnia 28 września 1931 r. Nr. AA. 2091/2 oraz część II okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 67 z dnia 18 maja 1932 r. Nr. AA. 27. b. 6.

52.

Okólnik Nr. 22

z dnia 11 marca 1933 r.

(SG. 71/9/14 o interpretacji punktu 10 art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej.

Do

P. P. Wojewodów.

Według otrzymanych informacyj przez Państwową Radę Spółdzielczą przy Ministerstwie Skarbu, w niektórych urzędach rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej, powstała wątpliwość, co należy rozumieć przez określenie „uznanego związku rewizyjnego", zawarte w punkcie 10 art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653), wskutek czego urzędy te poczęły kwestjonować prawa spółdzielni kredytowych związkowych do wyłączania ich z pod mocy obowiązującej powyższego rozporządzenia.

W związku z powyższem i w uzupełnieniu okólnika Nr. 124 z dnia 19 października 1932 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia, co następuje:

Przez określenie „uznanego związku rewizyjnego", zawarte w punkcie 10 art. 16 wyżej powołanego rozporządzenia, należy rozumieć taki związek rewizyjny, któremu Państwowa Rada Spółdzielcza przy Ministerstwie Skarbu na podstawie art. 68 lub 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) przyznała prawo rewizji należących do tegoż związku spółdzielni.

Co się tyczy stwierdzenia przynależności spółdzielni kredytowej do uznanego związku rewizyjnego, to wystarczającym dowodem tej okoliczności powinno być złożenie przez spółdzielnię kredytową zaświadczenia ze strony związku, ustalającego, że dana spółdzielnia w chwili wystawienia tego zaświadczenia należy do wspomnianego związku.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, że „uznanie" danego związku, t. j. przyznanie mu prawa dokonywania rewizji przez Państwową Radę Spółdzielczą jest ogłaszane w myśl ustępu ostatniego art. 68 ustawy o spółdzielniach — w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu".

O powyższem zechce Pan Wojewoda zawiadomić urzędy rozjemcze do spraw kredytowych małej własności rolnej, działające na podległym Mu terenie.

W załączeniu nadesłany przez Państwową Radę Spółdzielczą wykaz związków spółdzielczych, posiadających prawo rewizji.

Wykaz związków spółdzielczych, posiadających prawo dokonywania rewizji.

1. Związek Spółdzielni Zarobkowych i Gospodarczych w Poznaniu, Pl. Wolności 18.
2. Związek Spółdzielni Polskich w Warszawie, ul. Jasna 8.
3. Związek Stowarzyszeń Zarobkowych i Gospodarczych we Lwowie, ul. Cłowa 2, I p.
4. Związek Rewizyjny Spółdzielni Kółek Rolniczych w Krakowie, ul. Reformacka 3, II p.
5. Związek Rewizyjny Spółdzielni Rolniczych w Warszawie, ul. Warecka 11a-.
6. Patronat Spółdzielni Rolniczych we Lwowie, ul. Mickiewicza 26.
7. Związek Spółek Rolniczych w Cieszynie, ul. Rynek 3.
8. Związek Rewizyjny Polskich Spółdzielni Reiffeisena-Stefczyka w Katowicach, ul. Gliwicka 3.
9. Związek Rewizyjny Spółdzielni Rolniczych w Toruniu, ul. Prosta 20.
10. Związek Spółdzielni Spożywców Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie, Mokotów, ul. Grażyny 13 (skrzynka pocztowa 38).
11. Związek Rewizyjny Spółdzielni Wojskowych w Warszawie, Żoliborz, Plac Inwalidów 6.
12. Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych i Budowlano-Mieszkaniowych w Polsce z siedzibą w Warszawie, ul. Nowogrodzka 21.
13. Związek Żydowskich Towarzystw Spółdzielczych w Polsce z siedzibą w Warszawie, ul. Rymarska 6 m. 6.
14. Związek Żydowskich Kupieckich Stowarzyszeń Spółdzielczych w Polsce z siedzibą w Warszawie, ul. Marjańska 8 m. 2.
15. Powszechny Związek na własnej pomocy opartych spółdzielni we Lwowie, ul. Kościuszki 14, II p.

16. Centralny Związek Spółdzielni Samopomocowych w Polsce z siedzibą we Lwowie, ul. Sykstuska 33.

17. Związek Rewizyjny Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie, ul. Mickiewicza 12.

18. Ruski Związek Rewizyjny we Lwowie, ul. Rutowskiego 22.

19. Związek Spółek Niemieckich w Polsce z siedzibą w Łodzi, Al. Kościuszki 45/47.

20. Związek Spółdzielni Niemieckich w Polsce z siedzibą w Poznaniu, ul. Wjazdowa 3.

21. Związek Spółdzielni Rolniczych na Polskę Zachodnią w Poznaniu, ul. Wjazdowa 3.

22. Związek Niemieckich Spółdzielni Rolniczych w Polsce z siedzibą we Lwowie, ul. Chorążczyzna 12.

23. Związek Wiejskich Spółdzielni Województwa Pomorskiego w Grudziądzu, ul. Toruńska 6.

53.

Okólnik Nr. 23

z dnia 11 marca 1933 r.

(AA. 5. b. 11) o stosowaniu przepisów prawa o stowarzyszeniach do spółdzielni i związków zawodowych pracowniczych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do postanowień okólnika Nr. 160 z dnia 28 grudnia 1932 r. o nadzorze nad stowarzyszeniami, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela niniejszem dodatkowo wskazówek co do zastosowania w praktyce tych przepisów prawa o stowarzyszeniach, które odnoszą się do spółdzielni i związków zawodowych pracowniczych.

Art. 11 wspomnianego prawa postanawia, że spółdzielnie, o ile uprawiają działalność kulturalną, w zakresie tej działalności podlegają m. in. przepisom art. 12 tegoż prawa; ten zaś ostatni artykuł dotyczy obowiązku zgłoszenia „założenia" spółdzielni, pod którym to terminem należy rozumieć również rozpoczęcie uprawiania działalności kulturalnej przez spółdzielnię istniejącą, np. w wypadku odpowiedniej zmiany jej statutu.

Ponieważ w praktyce mogą wynikać wątpliwości co do kwestji, co należy rozumieć pod **działalnością kulturalną,** Ministerstwo wyjaśnia, że nie będzie taką działalnością, w rozumieniu prawa o stowarzyszeniach i nie będzie podlegała obowiązkowi zgłoszenia działalność propagandowa, związana ściśle z działalnością gospodarczą i organizacyjną spółdzielni, a mająca na celu:

1) zjednywanie członków dla spółdzielni,

2) uświadamianie członków co do zadań i celów ruchu spółdzielczego,

3) przeszkolenie członków władz i personelu spółdzielni w zakresie umiejętności, niezbędnych dla prowadzenia spółdzielni,

4) podniesienie i usprawnienie gospodarstwa członków,

5) utrzymywanie kontaktu gospodarczego ze spółdzielnią,

o ile zachowane będą przytem warunki następujące:

Urządzane przez spółdzielnie, w związku z powyższemi celami, odczyty, zebrania agitacyjne, będą miały treść wyłącznie spółdzielczą lub ze spółdzielczością bezpośrednio związaną; kursy i wykłady, jeśli nie odnoszą się do podniesienia lub usprawnienia gospodarstwa członków, dotyczyć będą wyłącznie umiejętności, związanych z prowadzeniem spółdzielni; bibljoteczki pomocnicze zawierać mogą wyłącznie książki o charakterze podręczników technicznych pracy spółdzielczej, bądź posiadać treść ekonomiczno-spółdzielczą, bądź ekonomiczno-społeczną, związaną z gospodarczemi i społecznemi podstawami ruchu spółdzielczego; organa pomocnicze, jak komitety sklepowe (w spółdzielniach), bądź komitety rejonowe spółdzielczych organizacyj lokalnych i centralnych będą podejmować działalność organizacyjną o charakterze wyłącznie propagandowym, powyżej wyszczególnionym.

Spółdzielnie zatem, które na zasadzie ust. 2 art. 1 ustawy o spółdzielniach prowadzą działalność, mającą na celu podniesienie poziomu kulturalnego swych członków, a nie noszącą cech wyżej wymienionych, należy uznać za uprawiające działalność kulturalną, o której mowa w art. 11 prawa o stowarzyszeniach. Przy stosowaniu do nich art. 12 prawa o stowarzyszeniach, należy kierować się wytycznemi następującemi:

Do punktu 3. W tym punkcie ustawa żąda podania imion, nazwisk i miejsca zamieszkania założycieli. Ponieważ przy zastosowaniu tego punktu do spółdzielni w najbliższej przyszłości będzie się miało z reguły do czynienia ze zrzeszeniem już prawnie istniejącem winna zatem spółdzielnia w wykonaniu tego punktu przedstawić skład członków swego zarządu wraz z ich adresami, co będzie jednocześnie wykonaniem przepisu ust. 2 art. 13.

Do punktów 4, 5 i 6. Wykonanie tych punktów może ograniczyć się do podania do wiadomości powiatowej władzy administracji ogólnej wyciągu ze statutu, zawierającego te paragrafy, które normują sprawy powoływania zarządu, wstępowania i ustępowania członków oraz rozwiązania spółdzielni.

Analogicznie do omówionej wyżej kwestji posiadania przez spółdzielnie bibljoteczek o charakterze fachowym przedstawiać się będzie taż sama kwestja w odniesieniu do związków zawodowych pracowniczych: utrzymywanie przez związki zawodowe bibljoteczek wyłącznie z zakresu ruchu zawodowego, należy uważać za wchodzące w zakres ich bezpośrednich zadań, wynikających z celu, dla którego zrzeszenia te są zawiązywane, a zatem związana z tem działalność nie uzasadnia jeszcze nadzorowania jej przez władze administracji ogólnej.

54.

Okólnik Nr. 24.

z dnia 14 marca 1933 r.

(SS. 60/10/3) o oznakach i pieczęciach urzędowych samorządu terytorjalnego.

Do

P. P. Wojewodów.

Komasując wydane dotychczas zarządzenia w sprawie oznak i pieczęci urzędowych samorządu terytorjalnego i częściowo je uzupełniając oraz zmieniając, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

Wprowadzenie w życie nowych oznak władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego, jest obecnie jeszcze prawie niemożliwe, gdyż nie wyszły dotychczas przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o znakach, chorągwiach i pieczęciach, w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 629). Rozporządzenie bowiem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 245) odnosi się tylko do oznak władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych.

O ile chodzi o pieczęcie urzędowe samorządu terytorjalnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że według wyżej wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. z reguły pieczęcie urzędowe władz i urzędów samorządowych mają zawierać orła państwowego, natomiast pieczęcie zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego mają zawierać nie orła państwowego, lecz herb wojewódzki.

Herby wojewódzkie dotychczas nie są ustalone, a nastąpi to przypuszczalnie w niedługim czasie rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej; aż do tego czasu pieczęcie z herbem wojewódzkim z natury rzeczy nie mogą być wykonywane.

Rozporządzenie z dn. 24 listopada 1930 r. przedłużyło czas przejściowy, określony w art. 26 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. do 1 kwietnia 1933 r. Obecnie więc aż do upływu tego czasu przejściowego związki komunalne mogą legalnie używać nadal oznak i pieczęci starego typu, dotychczas przez nie używanych.

Zasadniczo zamawianie i wykonywanie pieczęci nowego typu będzie mogło nastąpić dopiero po dokonaniu zmiany rozporządzenia wykonawczego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593) względnie po wydaniu szczegółowych przepisów wykonawczych w tym przedmiocie.

W wypadkach koniecznej potrzeby natychmiastowego uzyskania nowych pieczęci urzędowych np. w razie zagubienia lub zniszczenia dotychczas używanych pieczęci, albo powstania nowych władz i urzędów samorządu terytorjalnego, władze i urzędy te mogą obecnie starać się albo o nowe pieczęcie starego typu, których będą mogły używać oczywiście tylko przez wyżej wspomniany okres przejściowy, albo dla uniknięcia dwukrotnych kosztów, odrazu o pieczęcie nowego typu, które to ostatnie jednak ze względu na brak obecnie szczegółowych przepisów wykonawczych, możnaby zamawiać narazie — pomimo zniesienia w rozporządzeniu z dnia 24 listopada 1930 r. monopolu Mennicy Państwowej w sprawie wyrobu pieczęci urzędowej — tylko w Mennicy Państwowej, a nie u prywatnych grawerów.

Natomiast zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa samorządu terytorjalnego nie powinny w wypadkach nagłej potrzeby uzyskania nowych pieczęci, zamawiać takowych według nowego typu ze względu na to, że herby województw, które mają figurować na pieczęciach zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw, jak to powyżej powiedziano, nie są jeszcze ustalone i Mennica Państwowa nie mogłaby wskutek tego przystąpić natychmiast do wykonania zamówionych pieczęci.

O ile chodzi o pieczęcie nowego typu dla władz i urzędów samorządu terytorjalnego, zamawiane w myśl powyższego w wypadkach koniecznej potrzeby w Mennicy Państwowej, to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia względnie zarządza, co następuje:

Zgodnie z postanowieniem § 17 ustęp (1) rozporządzenia wykonawczego Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych, zamówienia na pieczęcie powinny być kierowane do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Pana Wojewody; przedkładanie ich Ministerstwu Spraw Wewnętrznych jest zbyteczne.

Tylko do P. P. Wojewodów w Poznaniu i Toruniu.

Na podstawie § 17 ustęp (2) tegoż samego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 czerwca 1928 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza aż do odwołania, ażeby także zamówienia na pieczęcie władz, urzędów, zakładów i instytucyj wojewódzkiego związku komunalnego kierowane były do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Pana Wojewody, a nie bezpośrednio.

Do wszystkich P. P. Wojewodów.

Rozmiary zamawianych pieczęci powinny odpowiadać postanowieniom paragrafów 12, 13 i 14 rozporządzenia wykonawczego Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 czerwca 1928 r.

Napis odpowiadający nazwie danej władzy, urzędu, instytucji, powinien być zamieszczony w dolnej połowie pieczęci w linjach prostych poziomych, w jednym, dwóch, trzech lub najwyżej czterech rzędach, zależnie od długości napisu.

Napis powinien obejmować ustawową nazwę danej władzy, urzędu, zakładu, instytucji i przedsiębiorstwa oraz nazwę miejscowości. Na pieczęciach dla gmin wiejskich napis powinien obejmować także nazwę powiatu, chyba, że zamieszczenie nazwy powiatu przy zastosowaniu nawet najdalej idących skrótów, o których mowa poniżej, byłoby technicznie niewykonalne, np. na pieczęciach o najmniejszych wymiarach (25 × 22 mm).

Napis nie powinien z reguły zawierać żadnych skrótów. W tych jedynie wypadkach, gdy napis jest długi i zamieszczenie go w całej rozciągłości bez skrótów jest technicznie niewykonalne, mogą być poszczególne wyrazy o mniej istotnem znaczeniu opuszczone, względnie mogą być użyte skróty poszczególnych wyrazów w tym napisie, przyczem w nazwie danej władzy, urzędu, zakładu, instytucji lub przedsiębiorstwa należy używać skrótów jedynie powszechnie używanych, jak np. zamiast: „powiat, powiatowy": „pow.", zamiast: „gmina, gminny": „gm." i t. p., zaś w nazwie miejscowości można użyć tylko wtenczas skrótu, jeżeli składa się ona z dwóch wyrazów i skrócenie jednego z nich odpowiada zwyczajowi miejscowemu.

Przykładowo podaje się kilka nazw władz, urzędów i instytucyj samorządu terytorjalnego dla ilustracji, jak powinny te nazwy wyglądać nieskrócone, i jak w ewentualnych skróceniach:

1) Zwierzchność gminna gminy Siekierczyna powiat limanowski (nazwa gminy w pierwszym przypadku, nazwa powiatu przymiotnikowa także w pierwszym przypadku);

2) Wójt gminy Chalin powiat lipnowski;

3) Magistrat miasta Różany (nazwa miasta w pierwszym przypadku);

4) Wydział powiatowy w Łomży (nazwa miasta, w którem jest siedziba Wydziału powiatowego, w siódmym przypadku);

5) Miejski Urząd Bezpieczeństwa i Porządku Publicznego w Wągrowcu (nazwa miasta, w którem jest siedziba urzędu, w siódmym przypadku);

6) Powiatowa Komunalna Kasa Oszczędności w Drohiczynie (nazwa miejscowości, w której jest siedziba Kasy, w siódmym przypadku).

Te same nazwy w skróceniu:

ad 1): Zwierzchność gminna gm. Siekierczyna powiat limanowski; skrót dalej idący: Zwierzchność gminna gm. Siekierczyna pow. limanowski;

ad 2): Wójt gminy Chalin pow. lipnowski; skrót dalej idący: Wójt gm. Chalin pow. lipnowski;

ad 3): Magistrat m. Różany;

ad 4): Wydział pow. w Łomży;

ad 5): Miejski Urząd Bezp. i Porz. Publ. w Wągrowcu;

ad 6): Pow. Kom. Kasa Oszczędności w Drohiczynie.

Przy zamówieniach kierowanych do Mennicy Państwowej należy zawsze, a wiec także przy dłuższych napisach podawać całkowity napis, obok niego zaś proponowany ewentualnie napis skrócony.

Mennica Państwowa w razie powzięcia watpliwości, co do proponowanych napisów względnie skrótów z punktu widzenia technicznego, będzie wyjaśniać te wątpliwości w drodze porozumienia się z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Każda nowozamówiona pieczęć otrzyma numer rozpoznawczy, zamieszczony w dolnej części pieczęci pod napisem. Jeżeli pieczęć będzie zamówiona tylko w jednym egzemplarzu, to numerem rozpoznawczym będzie zawsze jedynka arabska, jeżeli zaś zamówione będą dwie lub więcej pieczęci o jednakowej treści oraz tej samej kategorji i rozmiaru, ich numerami rozpoznawczemi będą kolejno bieżące liczby arabskie począwszy od jedynki.

Nowozamawiana pieczęć w miejsce zaginionej powinna otrzymać nie numer rozpoznawczy zaginionej pieczęci, lecz numer kolejny, następujący po najwyższym numerze rozpoznawczym już istniejącym w zakresie tej samej kategorji pieczęści danej władzy, urzędu, zakładu instytucji lub przedsiębiorstwa.

Nowozamawiana pieczęć w miejsce pieczęci zniszczonej lub uszkodzonej, powinna otrzymać numer rozpoznawczy egzemplarza pieczęci zniszczonego lub uszkodzonego.

Bezpośrednie władze nadzorcze odnośnych związków komunalnych powinny prowadzić ścisłą ewidencję pieczęci urzędowych, będących w posiadaniu władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw tychże związków.

W wypadkach zapotrzebowania przez nowopowstałe władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa więcej (niż jedna) pieczęci o jednakowej treści Pan Wojewoda upoważniony jest do ustalania potrzebnej koniecznie ilości pieczęci o jednakowej treści.

Równocześnie uchyla się: pismo okólne z dn. 19 maja 1920 r. Nr. SS. 297/7 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1063, poz. 6), okólnik Nr. 158 z dn. 3 września 1930 r. Nr. SS. 1663/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1064, poz. 9), pismo okólne z dn. 22 grudnia 1930 r. Nr. SS. 2431/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1751, poz. 2) i pismo okólne z dn. 30 kwietnia 1931 r. Nr. SS. 2726/2 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 3, poz. 119) wszystkie te bowiem zarządzenia wobec treści niniejszego okólnika stają się obecnie bezprzedmiotowe.

55.

Okólnik Nr. 25

z dnia 13 marca 1933 r.

(AP. 128/52) o zniesieniu wiz na polskich paszportach dyplomatycznych.

Do

P. P. Wojewodów: wileńskiego, nowogródzkiego, wołyńskiego, tarnopolskiego, stanisławowskiego, lwowskiego, krakowskiego, śląskiego, poznańskiego, pomorskiego i białostockiego.

Wobec dotychczasowej praktyki, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zaopatrywało pol-

skie paszporty dyplomatyczne w t. zw. „wizy dyplomatyczne".

Obowiązujące obecnie w tym względzie przepisy, a w szczególności rozporządzenie Min. Spr. Wewnętrznych z 14.IV.1932 r. o dokumentach upoważniających do przekraczania granicy (Dz. U. R. P. 57, poz. 548) — tego rodzaju wiz na polskich paszportach dyplomatycznych nie przewiduje, wobec czego Min. Spraw Zagranicznych rzeczonych wiz wystawiać nie będzie.

Podając powyższe jako uzupełnienie okólnika Nr. 107 z dn. 9.VIII.1932 r. Nr. AP. 128/31 do wiadomości, Min. Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie stosownych zarządzeń.

56.

Okólnik Nr. 26

z dnia 18 marca 1933 r.

(SF. 11/3/4) o wprowadzeniu w życie rozp. z 6. XII.1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych i o kasowości i rachunkowości tychże związków.

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W Nr. 11 „Dziennika Ustaw R. P." z dnia 22 lutego r. b. pod pozycjami 71 i 72 ogłoszone zostały rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów oraz o kasowości i rachunkowości związków komunalnych.

W najbliższym czasie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyda okólniki, zawierające szczegółowe wyjaśnienia przepisów powyższych rozporządzeń.

Ponieważ jednak okólniki te prawdopodobnie nie będą mogły ukazać się przed dniem 1 kwietnia r. b., zatem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu podaje poniżej następujące wyjaśnienia i wskazówki, dotyczące wprowadzenia w życie wyżej wymienionych rozporządzeń.

I. Z dniem 22 lutego r. b., jako z dniem wejścia w życie przepisów rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, budżety tych związków zarówno na r. 1933/4, jak i dodatkowe do budżetu zasadniczego na r. 1932/3, winny być sporządzane, uchwalane, zatwierdzane i wykonywane zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.

Przepis o wejściu w życie wymienionego rozporządzenia z dniem jego ogłoszenia nie powinien wstrzymywać dalszego biegu prac budżetowych i nie wymaga reasumpcji uchwał i decyzyj dotyczących budżetów na r. 1932/3 i 1933/4, a powziętych zgodnie z dawniejszemi, obecnie już nieobowiązującemi przepisami budżetowemi z r. 1926. Dostosowanie natomiast rozpatrywanych preliminarzy budżetowych do nowych przepisów winno być uskutecznione w następnem zkolei stadjum rozpatrywania (ustalania) tych preliminarzy. O ile zatem zarząd związku komunalnego ustalił w całości projekt preliminarza jeszcze według dawniejszych przepisów, to w takim wypadku dostosowanie sporządzonego preliminarza budżetowego do nowych przepisów winno nastąpić w toku rozpatrywania budżetu przez organ stanowiący (komisję budżetową). Jeżeli natomiast według dawniejszych przepisów preliminarz budżetowy został uchwalony przez organ stanowiący, to dostosowanie uchwalonego budżetu do nowych przepisów winno znaleźć wyraz w decyzji władzy nadzorczej zatwierdzającej budżet. Jeżeli wreszcie budżet związku komunalnego nietylko został uchwalony, ale i zatwierdzony według dawniejszych przepisów, to zarówno organ stanowiący związku komunalnego, jak i władza nadzorcza, która zatwierdziła budżet, nie są obowiązane do zmiany powziętych w przedmiocie budżetu uchwał i decyzyj. Niemniej jednak uchwalony i zatwierdzony na r. 1933/4 budżet winien być wykonywany zgodnie z przepisami nowego rozporządzenia, przyczem zarząd związku komunalnego winien, nie naruszając wysokości preliminowanych sum, dostosować stronę formalną zatwierdzonego budżetu do nowych przepisów, przy powiadomieniu o tem organu stanowiącego związku komunalnego i władzy nadzorczej właściwej do zatwierdzania budżetu.

Przepis § 40, ust. 1 rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, ustalający rozmiar formularza budżetowego, dotyczy egzemplarzy preliminarzy budżetowych zestawianych od dn. 22 lutego r. b. Natomiast przepis ten nie wymaga zmiany formularzy budżetowych, na których zestawione zostały preliminarze budżetowe na r. 1933/4 przed dniem 22 lutego r. b., choćby nawet preliminarze te dotąd nie zostały poddane rozpatrzeniu.

II. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. o kasowości i rachunkowości związków komunalnych w myśl § 54 tego rozporządzenia wchodzi w życie w dniu 31 marca r. b. Pod tą datą należy wyksięgować z rachunków sum pozabudżetowych t. zw. zaległości czynne, przenosząc je na ten rachunek, na którym wykazywane były dotychczas niedobory i nadwyżki bużetowe (t. zw. rachunek „wykonania budżetu"). Tak samo należy postąpić w tych wypadkach, w których sumy należnych a nieściągniętych dochodów budżetowych zapisywano nie na specjalnym rachunku „zaległości czynne", a na innych rachunkach, jak np. na rachunkach „sumy przechodnie", „różne", sumy pozabudżetowe własne" i t. p.; wskazówka ta nie dotyczy jednak sum zainkasowanych na rzecz danego związku komunalnego, a jedynie niewpłaconych przez inne związki komunalne (vide § 47, ustęp, 6 rozporządzenia o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych).

W dotychczasowej praktyce zaliczania zaległości budżetowych do wykonania budżetu, niektóre związki komunalne niewłaściwie zaliczały do

zaległości budżetowych biernych nietylko faktyczne zobowiązania, ale również i niewykorzystane (niewykonane ani gotówkowo, ani kredytowo) kredyty budżetowe, przerzucając w ten sposób realizację kredytów wygasłych z upływem roku do sum pozabudżetowych następnego okresu obrachunkowego.

Sumy tego rodzaju niewykonanych kredytów, które nie stanowią faktycznych zobowiązań wobec osób trzecich, należy wyeliminować z rachunku t. zw. zaległości biernych, względnie z innych rachunków pozabudżetowych ,o ile były na nich wykazywane. Wyksięgowanie takich sum należy dokonać na podstawie decyzji zarządu związku komunalnego. Księgowania te należy uskutecznić z jednej strony na dotychczasowym rachunku „zaległości budżetowe bierne“, względnie na rachunku, na którym zaległości te zostały wykazane, z drugiej strony na rachunku, na którym są wykazywane niedobory i nadwyżki budżetowe. Księgowania te należy przeprowadzić w księgach roku 1932/33 pod datą 31 marca.

O ile na rachunkach sum pozabudżetowych figurują jakiekolwiek bądź wydatki o charakterze budżetowym, należy:

a) rachunki te zlikwidować (vide okólnik Nr. 204, pkt. 6 z dnia 18 listopada 1930 r., Dz. Urz. M. S. Wewn. z 1930 r., Nr. 19, str. 779) (Zb. Zarz. M. S. Wewn., str. 1708, poz. 1), przenosząc salda na rachunek, na którym wykazywane są niedobory i nadwyżki budżetowe;

b) sporządzić wykaz poszczególnych sum z podaniem okresu obrachunkowego, w którym wydatek uskuteczniono, sumy i celu wydatku i przedstawić ten wykaz organowi stanowiącemu wraz ze sprawozdaniem rachunkowem za rok 1932/3 do zatwierdzającej wiadomości.

Również pod datą 31 marca należy z ksiąg kontowych (dziennik — główna, księgi kontowe— główna i szczegółowe) usunąć rachunki składników majątku trwałego (nieruchomości, ruchomości, aktywa przedsiębiorstw i fundacyj i t. p.), dla których prowadzi się oddzielne inwentarze w dziale „B“ księgi inwentarzowej, księgi materjałowe i t. p. (vide § 23 rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych), o ile rachunki takie są prowadzone.

Po przeprowadzeniu w księgach wyżej omówionych zmian, należy księgi rachunkowe zamknąć w sposób dotychczas praktykowany.

Ze względu na to, iż podział rachunków sum pozabudżetowych w księgach dotychczasowych z reguły nie pokrywa się z układem rachunku zamknięcia sum pozabudżetowych przewidzianych w § 46 rozporządzenia o kasowości i rachunkowości, należy zamknięcie rachunkowe sum pozabudżetowych (bilans zamknięcia) przerobić na podstawie sporządzonych wykazów sald poszczególnych rachunków księgi kontowej szczegółowej (grupując salda poszczególnych rachunków sum pozabudżetowych według układu, jaki został przewidziany w powołanym § 46 rozporządzenia (np. zaległości bierne należy włączyć do rachunku wierzycieli różnych, z rachunku wierzycieli różnych należy ewentualnie wyodrębnić rachunek pożyczek krótkoterminowych, rachunek deponentów i t. p., w województwach południowych z rachunku sum pozabudżetowych własnych należy wyodrębnić rachunki: instytucyj finansowych, weksli obcych, niedobór budżetowy i t. p.); ogólna suma zamknięcia sum pozabudżetowych na skutek dostosowania tego zamknięcia do wzoru przewidzianego w § 46 rozporządzenia nie powinna ulec zmianie.

W powyższy sposób ustalone zamknięcie sum pozabudżetowych winno być podstawą otwarcia rachunków sum pozabudżetowych w księgach nowego okresu obrachunkowego.

Szczegółowe instrukcje kasowo-rachunkowe związków komunalnych wydane i zatwierdzone na podstawie § 53 uchylonego z dniem 31 marca r. b. rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 345) obowiązywać będą do czasu wydania i zatwierdzenia nowych instrukcyj szczegółowych, jednak tylko w tych punktach, w których instrukcje te zgodne są z przepisami rozporządzenia o kasowości i rachunkowości związków komunalnych z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 72); w szczególności związki komunalne mogą w roku obrachunkowym 1933/4 posługiwać się dotychczasowemi wzorami druków i ksiąg rachunkowych oraz pomocniczych po odpowiedniem dostosowaniu tych wzorów do wymagań przepisów nowych rozporządzeń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o niezwłoczne podanie do wiadomości organom powyższych wskazówek i wyjaśnień, współdziałającym przy sprawowaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków komunalnych i dopilnowanie zastosowania się do nich.

57.

Okólnik Nr. 27

z dnia 18 marca 1933 r.

(GB. 31/32/2) w sprawie instrukcji o prowadzeniu ewidencji należności i uiszczeń czynszów dzierżawnych od nieruchomości państwowych i przez Państwo administrowanych.

Do

P. P. Wojewodów.

Ministerstwo przesyła przy niniejszem instrukcję o prowadzeniu ewidencji należności i uiszczeń czynszów dzierżawnych od nieruchomości państwowych lub przez Państwo administrowanych.

Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 roku.

Wykonanie druków kart ewidencyjnych według załączonego do instrukcji wzoru zechce Pan Wojewoda zarządzić we własnym zakresie działania,

Instrukcja

dla urzędów wojewódzkich o sposobie prowadzenia ewidencji należności i uiszczeń czynszów dzierżawnych od nieruchomości państwowych i przez Państwo administrowanych wydana przez Min. Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Skarbu na podstawie § 70 przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 5 z 1925 r.).

§ 1.

Wojewódzkie oddziały budżetowo-gospodarcze prowadzą szczegółową ewidencję należności i uiszczeń z tytułu czynszów dzierżawnych od nieruchomości państwowych lub przez Państwo administrowanych (place, domy, lokale i t. p.).

Ewidencję taką należy prowadzić na oddzielnych kartach ewidencyjnych według załączonego wzoru Nr. 1 w formie kartoteki.

Każdy z dzierżawców (płatników) ma swoje konto w kartotece na osobnej karcie ewidencyjnej.

§ 2.

Akta, obejmujące umowy z dzierżawcami, przydział mieszkań funkcjonarjuszom państwowym, wymiar, zmiana wymiaru, rozłożenie na raty lub umorzenie czynszów dzierżawnych są kierowane w krótkiej drodze do oddziału budżetowo-gospodarczego celem założenia karty ewidencyjnej lub wprowadzenia zmian w założonych kartach.

§ 3.

Poszczególne rubryki karty ewidencyjnej obejmują:

A. **Rubryka 1** — nazwę nieruchomości wydzierżawionej, dokładny jej adres, datę, od której rozpoczął się okres dzierżawy (przydziału), decyzją o rozłożeniu na raty lub umorzeniu należności i t. p. z powołaniem się na datę i numer właściwego zarządzenia.

B. **Rubryka 2** — zapisy według poszczególnych miesięcy odpowiednio do warunków, zawartych w rubryce 1.

C. **Rubryka 3** — odpisy z należności, wykazanych w rubryce 2.

D. **Rubryka 4** — uiszczenia, które należy wprowadzać na podstawie:

a) **wykazów** własnych oraz otrzymywanych od innych urzędów asygnujących o uskutecznionych potrąceniach z uposażeń służbowych na pokrycie należności czynszów dzierżawnych od funkcjonarjuszów państwowych;

b) **dowodów kasowych**, otrzymywanych przez oddział budżetowo-gospodarczy od właściwych izb skarbowych względnie kas urzędów skarbowych odnośnie uiszczeń uskutecznionych bezpośrednio przez dzierżawców i użytkowników.

E. **Rubryka 5** — zwroty z uiszczeń.

W rubryce 6-ej podaje się numery wykazów, daty dokumentów kasowych w odniesieniu do zapisów w rubryce 4 (§ 5) lub daty i numery czeków w odniesieniu do zapisów w rubryce 5.

§ 4.

Wpisanie uiszczeń do kart ewidencyjnych (rub. 4) należy zaznaczać na wykazach i dokumentach (§ 3 p. D a i b) przez podanie numeru karty przy odnośnej kwocie.

§ 5.

Do wykazów (§ 3 p. D a) należy dołączyć właściwe dowody kasowe po uprzedniem przeprowadzeniu cenzury ich i zaksięgowaniu w ogólnych półmiesięcznych kwotach w księdze przychodów budżetowych. Wykazy te należy ponumerować i przechowywać w kolejnym porządku oddzielnie za każdy okres budżetowy.

Dowody kasowe na uiszczenia dokonane bezpośrednio przez dzierżawców i użytkowników (§ 3 p. D b) należy przechowywać w chronologicznym porządku w oddzielnej teczce dla każdej karty ewidencyjnej. Teczki te przechowuje się w kolejnym porządku numerów kart ewidencyjnych.

§ 6.

Dzierżawcy, od których czynsz dzierżawny nie jest potrącany z uposażeń służbowych, należności czynszowe wpłacają bezpośrednio na konto czekowe w P. K. O. właściwej izby skarbowej względnie urzędu skarbowego przy pomocy skarbowych blankietów nadawczych w P. K. O. (Pobieranie czynszów dzierżawnych przez administratorów gmachów lub przez inne osoby jako specjalnych poborców, bez uzyskania uprzedniego zezwolenia, jest wzbronione. Administratorowie jednak mają obowiązek czuwać nad terminowem uiszczaniem należności przez dzierżawców i użytkowników).

§ 7.

Karty ewidencyjne przechowywane są w kartotece w alfabetycznym porządku nazwisk dzierżawców.

§ 8.

Po zakończeniu okresu budżetowego należy sporządzić zestawienie ogólnych sum rubryk 2, 3, 4 i 5 oraz początkowej i końcowej zaległości względnie nadpłat wszystkich kart ewidencyjnych. W ten sposób wyprowadzoną ogólną sumę uiszczeń uzgodnić z ogólną sumą uiszczeń właściwego konta księgi przychodów budżetowych, a po uzgodnieniu uzupełnić rubrykę należności w księdze przychodów budżetowych.

§ 9.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

.... (nazwisko i imię)

.... (dokładny adres)

1	2			3	4			5	6
T R E Ś Ć dostosowana do § 3 przepisów	Należności			Odpisy z należności	Uiszczenia			Zwroty z sum wymierzonych	Wyszczególnienie dat i numerów dowodów, usprawiedliwiających zapisy w rubrykach: 2, 3, 4 i 5
	Czas za jaki przypada należność	Zaległe	Bieżące		Zaległości	Bieżące	Razem		
Stan początkowy a) zaległość . . . b) nadpłata . . .									
	Okres 193...../3								
	Kwiecień Maj Czerwiec Lipiec Sierpień Wrzesień Październik Listopad Grudzień Styczeń Luty Marzec								
	R a z e m								
Stan końcowy a) zaległość . . . b) nadpłata . . .									

58.

Okólnik Nr. 28

z dnia 21 marca 1933 r.

(Wojsk. G/10/2) o wynagrodzeniu za kwatery stałe, wynajęte przez gminy za czynsz niższy od stawek taryfowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Nr. 2 z dn. 13.I. 1933 r. Nr. Wojsk. G. 24, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w wypadku, gdy gmina (magistrat) wynajmnie w trybie art. 12 ustawy z dn. 15.VII.1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju na cele kwaterunku stałego pomieszczenie za czynsz niższy od stawki, określonej w tabeli do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.VII.1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 623), przysługuje jej pełne wynagrodzenie według tej tabeli.

Zechcą Panowie Wojewodowie podać powyższe wyjaśnienie do wiadomości podległych zarządów gminnych.

59.

Okólnik Nr. 29

z dnia 27 marca 1933 r.

(Wojsk. J. 1/5/1) o dowodach tożsamości koni— wpisywanie pozycji według księgi ewidencyjnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W celu ułatwienia kontroli ewidencji koni, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie zarządzeń za pośrednictwem podległych władz administracji ogólnej, by w dowodach tożsamości koni wpisywana była przez urzędy gminne pozycja księgi ewidencyjnej, pod którą dany koń jest zapisany.

W dowodach tożsamości serji A, B, C i D. pozycje te należy wpisywać na stronicy 4-ej, w dowodach zaś serji następnych na stronicy 6-ej. Czynność tę należy wykonywać podczas samego przeglądu, oczywiście w odniesieniu do tych koni, które przedstawione zostaną do przeglądu ogólnego (normalnego); dowody zaś koni, które z jakich bądź powodów na przegląd ogólny nie staną i dla których są one wystawiane pojedyńczo przez rejonowych inspektorów koni powinny być zaopatrywane w Nr. pozycji ks. ewidenc. przez urząd gminny przed doręczeniem danego dowodu właścicielowi (posiadaczowi) konia.

Wpisywanie Nr. pozycyj ksiąg ewidencyjnych przy zmianach posiadania koni na skutek odnośnych meldunków właścicieli (posiadaczy) powinno być uskuteczniane w rubrykach, przeznaczonych na wpisywanie dalszych zmian dotyczących zapisów.

60.

Okólnik Nr. 30

z dnia 30 marca 1933 r.

(Wojsk. C. 8/2/1) o przenoszeniu poborowych do innego rocznika.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zaszłym wypadkiem niewłaściwej interpretacji przepisów pktu 3 okólnika Nr. 181 z dn. 11.X.1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1102, poz. 47) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że postanowienia tego pktu mają zastosowanie jedynie tylko do poborowych, zakwalifikowanych przez kom. pob. do kat. „A".

Co się tyczy poborowych, którzy otrzymali inne kategorje zdolności do służby wojskowej w wieku przedpoborowym (kat. C, D, E), to tych obowiązuje stawiennictwo na kom. pob. z właściwym rocznikiem, celem ostatecznego uregulowania stosunku ich do służby wojskowej.

61.

Okólnik Nr. 31

z dnia 30 marca 1933 r.

(BO.-55-a-51) w sprawie wykazu praktykantów mierniczych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o nadsyłanie corocznie w terminie do dnia 30 stycznia (w b. r. do dnia 1 maja) odpisu z rejestru praktykantów na mierniczych przysięgłych według stanu z dnia 1 stycznia, z podaniem następujących danych:

1. Nazwisko i imię,
2. Data i miejsce urodzenia,
3. Studja zawodowe,
4. U kogo odbywa praktykę.

W odpisie tym powinni być umieszczani także i bezrobotni praktykanci, t. j. tacy, którzy w chwili sporządzania odpisu nie odbywają praktyki, a co do których urząd wojewódzki nie posiada wiadomości, że uzyskali uprawnienia mierniczych przysięgłych lub przenieśli się do innego województwa.

W tym wypadku w kolumnie 4 wykazu umieścić należy słowo „bezrobotny".

62.

Okólnik Nr. 32

z dnia 30 marca 1933 r.

(AP. 38/28) o pozwoleniach na broń.

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wydaniem rozporządzenia z dnia 23 marca r. b. o pozwoleniach na broń do użytku osobistego oraz o nabywaniu i pozbywaniu się tej broni (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 179) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

I. Pozwolenia na posiadanie lub posiadanie i noszenie broni.

Wzór tych pozwoleń ustalony został w załączniku Nr. 1 do powołanego wyżej rozporządzenia. Druki rozsyłać będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w miarę zapotrzebowania; druki w ilości, potrzebnej dla wydania pozwoleń w najbliższym czasie zostaną rozesłane bez specjalnego zapotrzebowania w miarę wykonywania ich przez Drukarnie Państwową.

Przy wydawaniu tych pozwoleń postępować należy w sposób następujący:

o ile pozwolenie wydane zostaje na okaziciela zamiast fotografji na str. 2-giej umieścić należy czerwonym atramentem wzmiankę: „Pozwolenie na okaziciela".

Przed wydaniem pozwolenia żądać należy podpisania go przez osobę uprawnioną; gdyby w konkretnym wypadku podpisanie natrafiało na trudności (np. pozwolenie na okaziciela) należy przy wydawaniu zwrócić uwagę na postanowienie § 5 *).

Przy wypełnianiu str. 3 pozwolenia, w wypadkach, gdy pozwolenie nie obejmuje broni typu wojskowego, należy skreślić w powołanej podstawie prawnej słowa: „i 2".

W pozwoleniach na okaziciela, w miejscu, przeznaczonem na umieszczenie imienia i nazwiska osoby uprawnionej, wymienić należy dokładnie nazwę urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub

---

*) Paragrafy, powołane w niniejszem piśmie bez dalszego określenia, oznaczają odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 179) artykuły zaś — postanowienia prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807).

organizacji, której pozwolenie zostaje wydane i skreślić słowo: „zamieszkałe“ oraz podać jej siedzibę.

W pozwoleniach tylko na posiadanie broni należy skreślić słowa: „i noszenia“.

Broń na str. 3 wymieniać należy, podając jedynie jej rodzaj i kaliber, ewentualnie według uznania także i system. Przy wydawaniu pozwoleń na dubeltówki oraz broń białą, wystarczy podanie tylko rodzaju broni. Każdy wiersz służy dla wymienienia tylko jednej sztuki broni.

W pozwoleniach na okaziciela, uprawniających do posiadania większej ilości broni tego samego rodzaju, można wymienić tę broń w jednym wierszu, podając słownie jej ilość. Może to mieć miejsce jednak tylko w tych wypadkach, gdy wszystkie sztuki broni mają być przechowywane w jednem miejscu i noszone tylko w zwartych oddziałach jak np. w pozwoleniach, wydawanych zrzeszeniom przysposobienia wojskowego i wychowania fizycznego oraz stowarzyszeniom strzeleckim. Dowódca oddziału uzbrojonego obowiązany jest pozwolenie na broń posiadać przy sobie.

W wypadkach, gdy poszczególne sztuki broni, posiadanej na zasadzie pozwolenia na okaziciela, mają być przechowywane lub noszone oddzielnie, na każdą sztukę broni należy wystawić osobne pozwolenie, gdyż każda osoba, przechowująca lub nosząca broń powinna posiadać na nią pozwolenie przy sobie.

Wolny wiersz służy dla oznaczenia w pozwoleniach na posiadanie broni, zgodnie z postanowieniem ostatniego zdania § 2 lokalu, w którym broń ma być przechowywana; adnotacja ta potrzebna jest tylko wtedy, gdy broń ma być przechowywana nie w obrębie mieszkania osoby uprawnionej, lecz np. w sklepie, w biurze i t. p.

Pozwolenie na broń może uprawniać do nabywania amunicji do tej broni bez ograniczeń lub z ograniczeniami bądź nie zawierać wogóle takiego uprawnienia; stosownie do powyższego należy przy wystawianiu pozwolenia bądź wykreślić jedynie miejsce wykropkowane, bądź skreślić słowa: „bez ograniczeń“ i dopisać w jakiej ilości lub jakiego rodzaju amunicję wolno nabywać, albo wreszcie między słowami: „Pozwolenie . . . . uprawnia“ wpisać słowo: „nie“ i skreślić słowa: „bez ograniczeń“.

Z reguły nie należy wprowadzać ograniczeń co do nabywania amunicji, o ile niema obaw, że osoba uprawniona prawa tego może nadużyć.

W pozwoleniach na broń białą należy oczywiście skreślić wszystkie słowa, dotyczące nabywania amunicji.

Termin ważności pozwolenia określać należy przez podanie daty, do której włącznie pozwolenie jest ważne (miesiąc pisać słownie). § 7 wprowadza zasadniczo pozwolenia trzyletnie, termin ten jednakowoż w każdym poszczególnym wypadku może ulec ograniczeniu zależnie od uznania władzy lub potrzeby posiadania broni.

Jeżeli wydawane pozwolenie wolne jest od opłat stemplowych z mocy przepisów ustawy o opłatach stemplowych lub art. 22 ust. 6 należy skreślić słowa: „Opłatę stemplową pobrano“ i na str. 3 umieścić adnotację o zwolnieniu z podaniem podstawy prawnej (stemplem, a w razie braku jego — czerwonym atramentem).

Wszystkie niewypełnione miejsca na str. 3 należy wykreślać.

Str. 4 i 5 służą dla dokonywania adnotacyj o zmianie miejsca zamieszkania (art. 23 ust. 2).

Na str. 6 odnotowuje się przedłużenia terminu ważności pozwolenia; w bezpłatnych pozwoleniach wzmiankę o zwolnieniu od opłat umieszczać należy analogicznie, jak na str. 3.

Jeżeli wydawane pozwolenie uprawniać ma do nabycia wszystkich sztuk broni, wymienionych na str. 3, należy pozostawić wszystkie karty na nabycie broni (str. 11, 13, 15 i 17), podając jedynie na każdej nazwę starostwa i numer sprawy. Str. 7, 8, 9 i 10 pozostają w tym wypadku niewypełnione.

W razie, gdy osoba uprawniona posiada już w chwili wydania pozwolenia część broni, wymienionej na str. 3, należy tę broń zapisać w odpowiednich rubrykach na str. 7 względnie 8, 9, 10 (przy zapisywaniu dubeltówek należy wymienić tylko rodzaj i kaliber broni, a przy broni białej tylko jej rodzaj), potwierdzając fakt posiadania jej pieczęcią i podpisem urzędowym; karty, które uprawniałyby do nabycia tej broni, należy z pozwolenia usunąć, pozostawiając jedynie karty na nabycie broni, której osoba uprawniona w chwili wydania pozwolenia nie posiada, a na którą pozwolenie zostało wydane.

W wypadkach, gdy osoba uprawniona ma już wszystkie sztuki broni, broń tę należy zapisać w pozwoleniu, jak wyjaśniono wyżej i pozwolenie wydać bez kart na nabycie broni.

W pozwoleniach na okaziciela, wydawanych na większą ilość broni tego samego rodzaju (patrz wyżej), można nie zapisywać broni na str. 7 względnie 8, 9, 10; strony te wówczas należy przekreślić.

Mogą być wypadki, że osoba, która pozbyła się broni, względnie której broń ta została skradziona i t. p., pragnie nabyć broń ponownie, nie posiada jednak w pozwoleniu na broń karty na jej nabycie. Wydawanie w tych wypadkach nowego pozwolenia nie jest konieczne, lecz wystarczy wydanie osobnego pozwolenia na nabycie określonej broni. W pozwoleniu tem należy umieścić zastrzeżenie, że ważne ono jest jedynie przy równoczesnem okazaniu pozwolenia na broń (powołać Nr. pozwolenia, władzę, która je wydała i Nr. aktów tej władzy); poza tem pozwolenie to podobnie jak karta na nabycie broni, powinno zawierać miejsce dla wpisania nabytej broni. Przy nabywaniu broni na zasadzie takiego pozwolenia mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 15.

Na str. 19, 20 i 21 uskuteczniać należy te adnotacje, dla których brak jest odpowiednich rubryk w pozwoleniu np. o zmianie lokalu, w którym broń ma być przechowywana (§ 2), o zmianie miejsca zamieszkania, o ile zabraknie na tę adnotację właściwych rubryk i t. p.

Zgłaszanie zmiany miejsca zamieszkania (art. 23 ust. 2), kradzieży lub zagubienia broni (§ 10) oraz składanie przez osoby, które pozbyły

się broni, dowodów pozbycia się jej (§ 19) nie wymaga wnoszenia przez osoby do tego zobowiązane specjalnych podań, ani też jakichkolwiek opłat z tego tytułu.

Przy wydawaniu pozwoleń należy pobierać 20 gr. tytułem zwrotu kosztów druku.

II. Pozwolenia na posiadanie zbioru broni.

Wzór tego pozwolenia ustalony został w załączniku Nr. 2. Pozwolenia te drukowane nie będą, lecz w każdym poszczególnym wypadku powinny być sporządzane przez władzę, która pozwolenie zamierza wydać.

Przy wypełnianiu str. 1 pozwolenia należy kierować się wskazówkami, dotyczącemi wypełniania str. 3 pozwoleń na broń z tem, że:

przy udzielaniu takich pozwoleń organizacjom, instytucjom, zakładom i t. p., prócz wymienienia ich nazwy i siedziby, należy wymienić także imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, odpowiedzialnej za przechowywanie zbioru broni (np. Muzeum ...... w ...... w osobie ......). Zmiana tej osoby nie będzie wymagała wydania nowego pozwolenia, lecz jedynie umieszczenia stosownej adnotacji na str. 4 dotychczasowego pozwolenia.

Wzmiankę o uprawnieniu do nabywania broni należy zredagować analogicznie, jak wzmiankę o uprawnieniu do nabywania amunicji w pozwoleniu na broń.

W wypadku posiadania większego zbioru broni, nie jest z reguły konieczne wymienianie na na str. 2 i 3 pozwolenia każdej sztuki broni oddzielnie; wystarczy w tych razach zapisanie broni grupami, według jej rodzajów, z podaniem ilości sztuk broni każdego rodzaju i w miarę możności z oznaczeniem innych cech wspólnych w danej grupie. Fakt posiadania wymienionej broni należy potwierdzić analogicznie, jak w pozwoleniu na broń.

Jeżeli pozwolenie nie zawiera uprawnienia do nabywania broni, bezpośrednio pod wykazem posiadanej broni należy umieścić dalszy tekst pozwolenia (str. 4 wzoru), o ile zaś takie uprawnienie zawiera—należy pozostawić odpowiednią ilość miejsca dla wpisywania broni nabytej.

Ilość stron pozwolenia podana jest we wzorze tylko przykładowo i przy wydawaniu pozwolenia może być zależnie od potrzeby zmniejszona lub zwiększona.

Równocześnie uchyla się wszystkie okólniki i zarządzenia dotychczasowe w sprawach, objętych niniejszem zarządzeniem, a w szczególności okólnik Nr. 132 z dn. 30 listopada 1921 r. oraz pisma okólne z dn. 10 stycznia 1922 r. Nr. BP. 3012/21 i z dn. 22 grudnia 1926 r. Nr. IV. AP. 15050/26 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 48, poz. 3; str. 52, poz. 4; str. 57, poz. 14).

VII.
Pisma Okólne
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

63.

Pismo Nr. GL. 77-27

z dnia 20 marca 1933 r.

o korespondencji z Międzynarodowem Biurem Pracy.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i stosowania.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 74-17/1.
Warszawa, dnia 8 marca 1933 r.

Okólnik Nr. 8

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

W związku z przeniesieniem do Warszawy siedziby Delegata Rządu do Rady Administracyjnej Międzynarodowego Biura Pracy, oraz w myśl art. 397 Traktatu Wersalskiego, proszę Pana Ministra o wydanie zarządzenia, by wszelka korespondencja jego resortu oraz podległych mu urzędów z Międzynarodowem Biurem Pracy odbywała się wyłącznie za pośrednictwem Delegata Rządu do Rady Administracyjnej Międzynarodowego Biura Pracy i kierowana była pod adresem tegoż Delegata: Warszawa, Długa 38/40 (Ministerstwo Opieki Społecznej).

Za Prezesa Rady Ministrów
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

64.

Pismo Nr. AP. 117/Cz./2
z dnia 9 marca 1933 r.
O legitymacjach turystycznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 49 z dnia 31 marca 1931 r.

Nr. AP. 1240/17, przesyła się wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu w sprawie zwolnienia legitymacyj turystycznych od opłaty stemplowej, do wiadomości i przestrzegania.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 6161/5/33.
Warszawa, dnia 17 lutego 1933 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego), Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że niektóre starostwa wbrew wykładni Nr. 66, ogłoszonej w Nr. 16 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1927 r., jak również w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 1927 r. na str. 160 pod poz. 164, żądają uiszczenia opłat stemplowych po 5 zł. od podania o zatwierdzenie legitymacji turystycznej, przewidzianej w art. 4 Konwencji Turystycznej z Republiką Czeskosłowacką (Dz. U. R. P. z r. 1926 Nr. 57, poz. 333) oraz od samego zatwierdzenia legitymacji. Nadto stwierdziło Ministerstwo Skarbu, że niektóre izby skarbowe również są zdania, iż w przypadkach, o których mowa, należy się opłata od podania i od świadectwa.

Ministerstwo Skarbu oznajmia wobec tego, że w najbliższym czasie zostanie ogłoszona w Dzienniku Urzędowym wykładnia, zmieniająca wykładnię wyżej powołaną tylko o tyle, że wyrazy „w art. 1 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672)" zostaną zastąpione wyrazami: „w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 394)". Poza tą nieistotną zmianą (wynikającą ze zmiany przepisów o opłatach od paszportów) powołana wykładnia z 1927 r. nadal obowiązuje, a zatem podania i świadectwa, o których mowa, **są wolne od opłaty stemplowej**.

65.

Pismo Nr. Apr. 56/7

z dnia 11 marca 1933 r.

o cenach nabiału w jadłodajniach, mleczarniach, bufetach kolejowych i t. p.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Mimo niesłychanie niskich cen, płaconych producentom rolnym np. za mleko, masło, sery — ceny detaliczne tych produktów stoją w dalszym ciągu na zbyt wysokim, gospodarczo nieuzasadnionym poziomie. Daje się to zauważyć przedewszystkiem w jadłodajniach, mleczarniach, restauracjach, bufetach kolejowych i t. p., gdzie za szklankę mleka pobiera się więcej, niż producent otrzymuje za 1 litr. Stwierdzono, że w przedsiębiorstwach wspomnianych zysk na mleku dochodzi do 400%, na serach, jajach do 200% i więcej.

Trwająca w tej dziedzinie drożyzna jest powodem zmniejszenia się konsumcji produktów krajowego gospodarstwa rolnego — co oczywiście odbija się nader niekorzystnie na dochodowości i tak wskutek kryzysu podupadłego rolnictwa.

Celem ukrócenia wyzysku konsumentów i producentów w tej dziedzinie, zwiększenia konsumcji wspomnianych produktów — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o zarządzenie zbadania kalkulacyj cen tych produktów w wymienionych lokalach oraz o wpłynięcie na ich obniżenie w drodze porozumienia się z przedstawicielami zainteresowanego przemysłu względnie handlu.

W wypadkach niemożności dojścia do porozumienia i nieuzasadnionej dysproporcji między cenami hurtowemi a detalicznemi omawianych produktów, należy — wobec braku podstawy prawnej do wyznaczania na nie cen—kierować prawę do właściwych sądów o przekroczenie art. 268 k. k.

66.

Pismo Nr. Pers. 1531/33

z dnia 14 marca 1933 r.

wykazy w sprawie zmian w stanie personelu administracji państwowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Funkcjonarjusze b. Ministerstwa Robót Publicznych, przejęci przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i opłacani dotychczas z kredytów osobowych, preliminowanych: a) w dziale 2, rozdziale 1, § 1, b) w dziale 2, rozdziale 3, § 100 i c) w dziale 2, rozdziale 7, § 10 budżetu b. Ministerstwa Robót Publicznych, będą począwszy od dn. 1 kwietnia 1933 r. opłacani z działu 2, § 1 budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na r. 1933/34 narówni z innymi funkcjonarjuszami województw i starostw.

Stosownie przeto do § 10 Instrukcji do wykazów zmian w stanie osobowym urzędów i instytucyj państwowych należy w rubryce 2 wykazów A i B za kwartał I roku 1933 podać etat osobowy, preliminowany na rok budżetowy 1933/34 i obejmujący łącznie tak funkcjonarjuszów administracyjnych, jak i technicznych.

W konsekwencji i zmiany, jakie zaszły w stanie tego personelu w ciągu kwartału I r. b., należy podać w jednym łącznym wykazie A i w jednym

łącznym wykazie B, t. j. bez formowania osobnych wykazów dla funkcjonarjuszów, przejętych z b. Ministerstwa Robót Publicznych. Zasada ta będzie oczywiście obowiązywała odtąd i nadal.

Ustalone dla poszczególnych województw etaty osobowe na rok 1933/34 będą Panom podane do wiadomości niebawem.

67.

Pismo Nr. GB. 13/22

z dnia 23 marca 1933 r.

o zaliczkowej wypłacie dodatku na mieszkanie.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 4 lutego 1933 r. powzięła uchwałę następującej treści:

„Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzenia w roku budżetowym 1932/33 i 1933/34 dalszej zaliczkowej wypłaty dodatku na mieszkanie oraz zasiłków miesięcznych na zasadach, uchwalonych przez Radę Ministrów w dniu 20 grudnia 1928 r.“.

Powyższą uchwałę podało Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 15 marca 1933 r. Nr. D. III. 2221/1/33 do wiadomości jako podstawę do wspomnianej zaliczkowej wypłaty w czasie do końca roku budżetowego 1933/34.

Zasady, uchwalone przez Radę Ministrów w dniu 20 grudnia 1928 r., były podane do wiadomości pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1928 r. Nr. OB. 2080/Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 153).

68.

Pismo Nr. GB. 15/7

z dnia 27 marca 1933 r.

o opłatach na Fundusz Pracy.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

W myśl art. 15 ustawy o Funduszu Pracy, która będzie ogłoszona w najbliższych dniach, osoby pobierające uposażenie służbowe lub wynagrodzenie za najemną pracę z funduszu Skarbu Państwa, opłacają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% uposażenia (wynagrodzenia). Ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Należy przeto zarządzić, aby przy wypłacie uposażeń (wynagrodzeń), poczynając od 1 kwietnia 1933 r. potrącano na Fundusz Pracy 1% (jeden procent) od pełnego uposażenia brutto wraz z wszelkiemi dodatkami.

Potrącona suma ma być wpłacona do kasy właściwego urzędu skarbowego względnie na konto czekowe w P. K. O. Izby Skarbowej (Centralnej Księgowości) jako fundusz specjalny „Fundusz Pracy“.

O powyższem Ministerstwo zawiadamia zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z 25 marca r. b. Nr. D. III. 5325/6/33.

69.

Pismo Nr. Wojsk O. P. L. G./21/1

z dnia 27 marca 1933 r.

o umieszczaniu w budżetach związków komunalnych wydatków na obronę przeciwlotniczą i przeciwgazową.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. wydanem w porozumieniu w Ministrem Skarbu o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych, które to rozporządzenie ukazało się w Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 11 z r. b. pod poz. 71, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o zwrócenie szczególnej uwagi na § 28 tegoż rozporządzenia, który głosi, iż w dziale XIII wydatków budżetu administracyjnego związków komunalnych, należy podawać między innemi — „wydatki na obronę przeciwlotniczą i przeciwgazową Państwa“.

70.

Pismo Nr. Apr. 60/13

z dnia 28 marca 1933 r.

o cenach węgla.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z ukazaniem się rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 marca r. b. o uregulowaniu cen węgla w sprzedaży z kopalń na rynek krajowy (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 125) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy) o zwrócenie uwagi na ceny detaliczne węgla, a w szczególności by ceny te zostały w handlu detalicznym obniżone odpowiednio do obniżenia cen hurtowych.

Winnych pobierania za węgiel cen detalicznych nadmiernych, nieodpowiadających obniżonym cenom hurtowym, należy pociągać do surowej odpowiedzialności karno-administracyjnej o ile ceny węgla są wyznaczane, lub do odpowiedzialności karno-sądowej (art. 268 k. k.).

O niestosowaniu się kopalń do postanowień cyt. rozporządzenia, należy po myśli § 5 bezzwłocznie donieść Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

71.

Pismo Nr. SS. 85/4/1
z dnia 30 marca 1933 r.
o składzie osobowym magistratów miast wydzielonych.

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem stanisławowskiego i tarnopolskiego).

Nawiązując do pisma z dnia 12 czerwca 1931 r. Nr. SS. 3121/1, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina o konieczności informowania Ministerstwa o zmianach, jakie zachodzą w składach osobowych magistratów miast wydzielonych.

W szczególności zaś ze względu na to, że Ministerstwo ma obowiązek podawania do wiadomości Prezydjum Rady Ministrów każdego miesiąca nazwisk prezydentów względnie burmistrzów miast wydzielonych, niezbędne jest utrzymywanie odnośnej ewidencji w stanie ciągłej aktualności. W związku z tem Ministerstwo prosi Pana Wojewodę o zarządzenie, aby przy dokonywaniu zmian na wyżej wymienionych stanowiskach zawiadamiano o tem równocześnie Ministerstwo, niezależnie zresztą od obowiązku zawiadamiania o wszelkich zmianach zachodzących w składzie magistratów.

Powyższe odnosi się również do komisarycznych zarządów.

72.

Pismo Nr. Wojsk. B. 8/8/1
z dnia 30 marca 1933 r.
o **koedukacyjnej Szkole Handlowej P. M. S. w Równem — odroczenie służby wojskowej.**

Do
P. P. Wojewodów (wszystkich) i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że uczniom 4-ej (ostatniej) klasy 3-klasowej Koedukacyjnej Szkoły Handlowej ze specjalną klasą 4-ą P. M. S. w Równem województwa wołyńskiego przysługuje prawo do odroczenia czynnej służby wojskowej z art. 61 p. 1) ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

73.

Pismo Nr. GB. 15/7/2

z dnia 30 marca 1933 r.

o opłatach na Fundusz Pracy.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W uzupełnieniu pisma z dnia 27 marca r. b. Nr. GB. 15/7, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z zawiadomieniem Ministerstwa Skarbu oznajmia, że do uiszczania 1% opłaty na rzecz Funduszu Pracy obowiązane są również osoby, pobierające uposażenie (wynagrodzenie), emeryturę z funduszów przedsiębiorstw państwowych.

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację Spraw Wewnętrznych.

74.

Staraniem Głównej Księgarni Wojskowej w Warszawie ukazało się wydawnictwo p. t. „Nowe Prawo o Stowarzyszeniach“, w opracowaniu H. Broydy i W. Junoszy.

Praca ta zawiera tekst nowego prawa o stowarzyszeniach z komentarzami.

Drukarnia Policyjna. Warszawa, Trębacka 11.